

הסברית

החוק הראשון של מועדון קריאה:
לא מדברים על מועדון קריאה.

מועדון קריאה

לא מדברים

(לא רומנטיים)

ליסה קיי אדמס

"הום ראן של ליסה קיי אדמס
עם הקומדיה הרומנטית
המתוחכמת והרעננה
ביותר השנה."

Entertainment
Weekly

ליסה קיי אדמס

מועדון קרואה לעברים
(לא רומנטיים)

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ליסה קיי אדמס
מועדון קריאה לגברים (לא רומנטיים)

Lyssa Kay Adams

THE BROMANCE BOOK CLUB

The Bromance Book Club © 2019 by Lyssa Kay Adams

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with **Berkley**, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רוה-שמואל, גלי אבני

עורכת: תמר לנדאו

הגהות: שרון שלו

הגהה אחרונה: ורד בן-דוד

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מס"ב 978-965-7029-59-6 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לסבתא

הפעם ללא ספק חרבנתי תולעת עם פעמון, אה?

תודות

תהליך הכתיבה וההוצאה לאור של רומן הוא מאמץ קבוצתי. לא הייתי חיה את החלום הזה ללא העזרה והתמיכה של כל כך הרבה אנשים שראויים להוקרה.

ראשית כול, ברצוני להודות למשפחה שלי, שעודדה אותי ותמכה בי בכל אחד ואחד מימי חיי. אמא, מעולם לא הנחת לי לשכוח מהם. חלומתי ומעולם לא אפשרת לי לפקפק ביכולת שלי להגשים אותם. לבעלי: זאת הייתה קפיצת אמונה להחליט לכתוב במשרה מלאה. היית שם לאורך כל הדרך ועזרת לי להגשים את החלום המטורף הזה. ואבא, החבר-לעת-צרה שלי, תודה שתמיד היית רב החובל הרגוע בהגה הספינה.

תודה ענקית לסוכנת שלי, טארה ג'לסומינו. את שלפת אותי מתוך אינספור מועמדות אחרות והפכת את כל זה לאפשרי. תודה על ההדרכה שלך, על חוש ההומור שלך ועל האמונה שלך מועדון קריאה לגברים (לא רומנטיים) שלי! וכמובן, תודה ענקית במידה שווה לעורכת החכמה, האנרגטית והמצחיקה בטירוף שלי, כריסטין אי. שוורץ, שנאבקה בכל הכוח כדי להביא את הספר הזה לקוראים. לשבט הכתיבה שלי, שעזר לי לשמור על שפיות (ברמה כזאת או אחרת): מייקה אושר, כריסטינה מיטשל, אליסה אלכסנדר, ויקטוריה סולומון, תמרה לאש וכל הנשים בבינדרהאוס. אני אוהבת את כולכן! תודה מיוחדת לאנה בראדלי, שעודדה אותי להפוך את הרעיון הקטן שלי לספר באורך מלא!

על כך שהקפידו שאהיה מתודלקת בקפאין בעודי כותבת ועורכת, אני חייבת להודות לבריטטות הכי טובים: ג'ואי, וולס, ברנדון, אלי ואלכסה מבית הקפה אוקמוס ביגבי. אף אחד לא מכין קפה כמוכם.

אחרונה חביבה, אני רוצה להודות לכת שלי. את הסיבה שבזכותה אני עושה הכול. תודה על החיבוקים הגדולים, על מסרי התמיכה שכתבת על הלוח המחיק שלי ועל ימים שלמים שהתקיימת על דגני בוקר, בזמן שניסיתי להספיק לסיים לפני הדר-ליין. לעולם אל תשכחי שאת הגיבורה של הסיפור האישי שלך. תכתבי לעצמך סיפור משובח!

פרק ראשון

הייתה סיבה שגאווין סקוט שתה רק לעיתים רחוקות.
הוא היה ממש גרוע בזה.

גרוע עד כדי שכיבה עם הפנים שתולות בשטיח, תוך כדי הושטת יד אל הבקבוק. גרוע עד כדי שיכור מכדי לדאות בחושך, ככה שכבר עדיף להישאר על הרצפה.

וזאת הסיבה שהוא לא קם מהספה כאשר חברו הטוב ביותר, חבר בקבוצת הנאשוויל לג'נדס, דלריי היקס, הלם על דלת חדר בית המלון בו שהה, מצב דיכאון עמוק שהזכיר לו מדי דקה שלפחות הוא יכול לפשל כמו אלוף.

"פתוווווח", אמר גאווין, קולו רווי אלכוהול.

הדלת נפתחה לרווחה. דל הדליק את המנורה המסנוורת מעל לראשו ומייד החל לקלל. "לעזאזל. יש לנו פצוע." הוא הסתובב ודיבר אל מישהו אחר. "עזור לי."

דל ובן אדם ענק נוסף פסעו לעברו בצעדים כבדים עד שארבע כפות ידיהם העצומות אחזו בכתפיו. בן רגע, גבו היה זקוף והוא נשען על הספה המחורבנת שהגיעה עם החדר. התקרה הסתובבה מעליו, וראשו נשמט לאחור על הכריות.

"קדימה." דל סטר על לחיו. "תיראה חי."

גאווין שאף אוויר והצליח להרים את ראשו. הוא מצמץ פעמיים, אולם אז שפסף את עיניו בכריות כפות ידיו בחוזקה, כמו נועץ אותן בארובות עיניו. "אני שיכור."

"מה אתה אומר," אמר דל. "מה שתית?"

גאווין הרים את ידו כדי להצביע על בקבוק הבורבון היוקרתי המונח על שולחן הקפה. הייתה זאת מתנה ממזקקה מקומית שניתנה

לכל אחד מחברי הקבוצה לפני כמה שבועות, לרגל סיום עונת המשחקים. דל סינן קללה נוספת. "לעזאזל, בן אדם. למה שלא פשוט תשפוך אלכוהול נקי לגרון שלך?"
 "לא היה לי."

"אביא לך מים," אמר הבחור השני – פניו המטושטשות דמו במעט לאלה של בריידן מאק, בעליהם של כמה מועדוני לילה בנאשוויל, אבל זה היה חסר כל היגיון. למה שהוא יהיה שם? הם נפגשו רק פעם אחת באירוע גולף למטרות צדקה. מתי דל התחבר איתו? לפתע נכנס לחדר גבר שלישי, והפעם גאוויין זיהה אותו. היה זה אחד מחבריו לקבוצה, יאן פליסיאנו. "מה שלומו?" הוא שאל בספרדית.

מה שלומו? גאוויין הבין את זה. אלוהים אדירים, כשהיה שיכור יכול היה לדבר בספרדית.

דל הניד בראשו. "הוא במרחק שוט אחד מהאזנה לאד שירן."
 גאוויין שיהק. "אני לא אוהב את אד שירן," אמר בספרדית.
 "תסתום," אמר דל.

"אני לא מגמגם כשאני ספרדי." גאוויין שיהק פעם נוספת. טעם חמצמץ עלה בגרונו עם השיהוק. "כשאני שיכור."
 יאן קילל בספרדית. "מה קורה?"
 "תיאה רוצה להתגרש," אמר דל.

יאן פער את פיו בתדהמה. "אשתי סיפרה לי ששמעה שהם מסוכסכים, אבל לא האמנתי שיש מצב כזה."

"אז יש מצב." גאוויין נאנק, ראשו נשמט על הספה. גידושים. אשתו בשלוש השנים האחרונות, אם בנותיו התאומות, האישה ששכנעה אותו שאהבה ממבט ראשון באמת קיימת, מאסה בו. וזאת הייתה אשמתו המזורגגת.

"תשתה את זה," אמר דל, בעודו מגיש לגאוויין בקבוק מים. ואז, פנה שוב אל יאן ואמר, "הוא שהה פה במהלך השבועיים האחרונים."
 "היא גירשה אותי מהבית," אמר גאוויין, ושמט מידו את בקבוק המים הסגור.

"כי התנהגת כמו שמוק."

"אני יודע."

דל הניד בראשו. "הזהרתי אותך, גבר."

"אני יודע."

"אמרתי לך שיימאס לה מהתחת שלך, אם לא תזדרז ותוציא משם

את הראש."

"אני יודע." הפעם גאוויין נהם את תגובתו וזקף את ראשו. מהר מדי.

הוא עשה את זה מהר מדי. גל של בחילה הזהיר אותו שהבורבון מנסה להימלט דרך היציאה הקרובה. גאוויין בלע רוק ונשם נשימה עמוקה, אבל, הו, לעזאזל... אגלי זיעה כיסו את מצחו ואת בתי השחי שלו.

"איזה זין, הוא נהיה ירוק!" צעק האדם־שהוא־אולי־בריידין־מאק.

ידיים עצומות אחזו בו שוב, מושכות אותו לעמידה. רגליו בקושי

נגעו ברצפה, שעה שדל ודי־בטוח־שזה־היה־מאק גררו אותו לחדר

האמבטיה. גאוויין דשדש לעבר האסלה, בדיוק ברגע בו משהו, שצבעו

כצבען של בחירות גרועות, פרץ מפיו. מאק פלט קללה ונמלט מהחדר

בבהלה. דל נשאר במקומו אפילו כאשר גאוויין נאנק כמו שחקנית

טניס החובטת בכדור, והשתנק עוד כמה פעמים.

"אף פעם לא היית מסוגל להתמודד עם המשקאות הכבדים," אמר

דל.

"אני גוסס." גאוויין נאנק שוב, נופל על ברכיו.

"אתה לא גוסס."

"אז שים קץ לייסורים שלי."

"תאמין לי. אני מתפתה לעשות את זה."

גאוויין נפל על אחוריו, נשען על קיר חדר האמבטיה הצבוע בז'.

ברכו התנגשה באמבט הבז' המוסתר בוילון מקלחת מפלסטיק בצבע

בז'. הוא הרוויח חמישה־עשר מיליון דולר בשנה ולמרות זאת היה

תקוע בחדר מחורבן בבית מלון, מחורבן אפילו יותר מאלה בהם שהה

בהיותו שחקן בליגת הנוער. הוא היה יכול להרשות לעצמו מלון טוב

יותר, אבל זה היה העונש. הוא העניש את עצמו. הוא אפשר לגאווה

שלו להרוס את הדבר הטוב ביותר שקרה לו בחייו.

דל הוריד את המים באסלה וסגר את המכסה. הוא יצא מחדר האמבטיה וחזר כעבור רגע עם מים. "תשתה. הפעם אני מתכוון לזה." גאוויין פתח את הבקבוק ושאל מחצית מתכולתו. כעבור כמה דקות, החדר הפסיק להסתובב סביבו. "מה הם עושים פה?" "תכף תבין." דל התיישב על מכסה האסלה ורכן לפניו, מרפקיו על ברכיו. "אתה בסדר?"

"לא." גרונו של גאוויין געש. לעזאזל. הוא עמד לאבד את זה מול דל. הוא עצם את עיניו בחוזקה, מצמיד את אגודלו לרווח בין הגבות שלו. "תרגיש חופשי לבכות, גבר," אמר דל, כשהוא טופח על כף רגלו של גאוויין בקצה נעלו. "אין בזה שום בושה." גאוויין השעין את ראשו על הקיר, שתי דמעות זולגות במורד לחייו. "אני לא מאמין שאיברתי אותה." "אתה לא תאבד אותה." "היא רירורוצה להתגרש, דביל."

דל לא הגיב לגמגום שלו. אף אחד מחבריו לקבוצה כבר לא הגיב לגמגום שלו, בעיקר מפני שגאוויין הפסיק לנסות להילחם בו בסביבתם. זה היה סעיף אחד נוסף ברשימה ארוכה של דברים שעליהם היה עליו להודות לתיאה. לפני שנפגשו, הוא סבל מעודף מודעות עצמית, והיסס לדבר אפילו מול אנשים שהכיר. אבל תיאה כלל לא נראתה מוטרדת בפעם הראשונה שהוא גמגם מולה. היא לא ניסתה לסיים את המשפט עבורו, לא הסבה את מבטה באי-נוחות. היא פשוט המתינה עד שסיים להוציא את המילים מפיו. פרט למשפחתו, אף אחד אחר מעולם לא גרם לו להרגיש כאילו היה יותר מספורטאי מוזר ומגמגם.

לכן, כאשר גילה לפני חודש שהיא משקרת לו, הוא הרגיש הרבה יותר מנבגד. ככה בדיוק הוא חווה את זה. שקר. במשך כל תקופת הנישואים שלהם אשתו זיפה אורגזמות. "זה מה שהיא אמרה?" שאל דל. "או שהיא אמרה שהיא חושבת שהגיע הזמן לחשוב על גירושים?" "מה לעזאזל ההבדל בין השניים?"

"אחד אומר שהיא בהחלט גמרה איתך. השני אומר שיכול להיות שיש לכם סיכוי."

גאווין חבט את ראשו בקיר, דרכו המגושמת להביע אי-הסכמה. "אין סיכוי. לא שמעת את הקול שלה. הרגשתי שאני מדבר עם אדם זר." דל קם ממקומו והביט בו מלמעלה. "אתה רוצה להילחם על הנישואים שלך?"

"כן." אלוהים אדירים, כן. יותר מכל דבר. ולכל הרוחות, הגרון שלו החל מתכווץ שוב.

"מה אתה מוכן לעשות?"
"הכול."

"אתה מתכוון לזה?"

"מ-מ-מה לעזאזל? בטח שאני מתכוון לזה."

"יופי." דל הושיט לו את ידו. "אם כן, בוא."

גאווין הניח לדל להרים אותו מהרצפה, והלך בעקבותיו בחזרה לתוך החדר. גופו הכבד דשדש לעבר הספה, שם התמוטט לתוך הכריות.

"אחלה מקום יש לך פה, סקוט," אמר מאק, בעודו מגיח מכיוון המטבחון. הוא הבריק על כתפו תפוח ירוק ואז נגס ממנו נגיסה גדולה וקולנית.

"זה שלי," רטן גאווין.

"לא אכלת אותו."

"התכוונתי לאכול אותו."

"ברור. מייד אחרי שהיית מסיים את הבקבוק הזה."

גאווין זקף לעברו אצבע משולשת.

"מספיק עם זה," פקד דל על מאק. "כולנו היינו במקום שבו הוא נמצא עכשיו."

רגע. מה? למה לעזאזל הוא התכוון?

יאן התיישב בקצה השני של הספה והניח את מגפי הבוקרים שלו על שולחן הקפה בקול חבטה. מאק נשען על הקיר. דל התבונן בשניהם. "חבר'ה, מה אתם חושבים?"

מאק נגס נגיסה נוספת מהתפוח ודיבר בפה מלא. "אין לי מושג. אתה באמת חושב שהוא מסוגל להתמודד עם זה?"
 גאוויין שפשף את פניו בידו. הוא הרגיש כאילו הוא נכנס באמצע הסרט. סרט מחורבן במיוחד. "מישהו מוכן בבקשה להסביר לי מ-מה קורה פה?"

דל שילב את זרועותיו. "אנחנו עומדים להציל את הנישואים שלך."

גאוויין פלט נחרת צחוק, אך המבט שנעצו בו שלושת זוגות העיניים היה רציני. הוא נאנק. "הלך עליי."

"אמרת שאתה מוכן לעשות הכול כדי להחזיר את תיאה," אמר דל. "כן," מלמל גאוויין.

"אם כך, אני צריך שתהיה כן."

גאוויין נדרך. דל התיישב על שולחן הקפה, שחרק תחת מאה תשעים ושלושה הסנטימטרים של גופו.

"ספר לנו מה קרה."

"אמרתי לכם. היא אמרה ש..."

"אני לא מדבר על הערב. מה קרה?"

גאוויין סקר במבט חודר את שלושת הגברים. גם אם יאן ומאק מחסל-התפוחים לא היו שם, גאוויין לא היה מוכן לדבר על זה. זה היה משפיל מדי. לא מספיק שהוא צריך להודות על שהיה כישלון במיטה, הוא אמור עכשיו לשאת באחריות על טמטום מיוחד במינו שגרם לו להתחרפן, לעבור לחדר האורחים, להעניש את אשתו באמצעות טיפול בשתיקה ולסרב לשמוע את ההסברים שלה מפני שהאגו שלו היה יותר מדי פאקינג שברירי מכדי לעמוד בזה? אין מצב. הוא שומר את זה לעצמו, תודה רבה.

"אני לא יכול לספר לכם," הוא מלמל לבסוף.

"למה לא?"

"זה אישי."

"אנחנו מדברים על הנישואים שלך. כמוכן שזה אישי," אמר דל.

"אבל זה יותר מדי..."

מאק קטע אותו בתסכול. "הוא שואל אם בגדת בה, טמבל." גאווין הפנה את ראשו ונעץ את מבטו בדל. "זה מה שאתה חושב? אתה באמת חושב שהייתי מסוגל לבגוד בה?" רק המחשבה על כך גרמה לו לרצות לרכון שוב מעל האסלה ולפלוט את שאריות ארוחת הערב הנוזלית שלו.

"לא", אמר דל. "אבל אנחנו חייבים לשאול. זה חוק. אנחנו לא עוזרים לבוגדים."

"מי זה אנחנו, לכל הרוחות? מה קורה פה לעזאזל?"
"אמרת שאתמול בלילה היא נראתה כמו אדם זר," אמר דל. "האם אי פעם עלה בדעתך שאולי היא באמת אדם זר?"
גאווין נעץ בו מבט של מה לעזאזל?

"בשלב מסוים בנישואים, כל הזוגות הופכים זרים זה לזו," אמר דל. "כל בני האדם משתנים כל הזמן, ולא כולנו משתנים באותו הקצב. מי יודע כמה אנשים התגרשו פשוט מפני שהם לא הצליחו לזהות שמה שנראה להם כבעיה שאי-אפשר לפתור היה למעשה שלב זמני?" דל פרש את ידיו לרוחב. "אבל לכל הרוחות, אתם שניכם? זה פלא ששניכם בכלל זכיתם להכיר זה את זה."
"זה אמור לשפר את ההרגשה שלי?"

"אתם יצאתם במשך כמה... ארבעה חודשים לפני שהיא נכנסה להיריון?"
"שלושה."

מאק השתעל לתוך כף ידו. השיעול שלו נשמע כמו המילים היא איימה עליו.

"כן," המשיך דל. "ולפני שאתה בכלל שם לב, אתה מתחתן מתוך גחמה בבית משפט, ולפני שהתאומות בכלל נולדו מזמנים אותך לליגה של המקצוענים? לעזאזל, גאווין, במשך רוב תקופת הנישואים שלך היית בדרכים, והיא גידלה את הבנות האלה פחות או יותר לבדה, בעיר זרה. אתה חושב שאחרי כל זה היא תישאר אותו בן אדם?"

לא, אבל לכל הרוחות, לא זאת הייתה הבעיה בינו לבין תיאה.

נכון, היא בהחלט השתנתה. זה נכון גם לגביו. אבל הם היו הורים טובים, והם היו מאושרים. לפחות הוא חשב שהם היו מאושרים. דל משך בכתפיו באדישות וזקף את גבו. "תראו, אני בסך הכול אומר שהקריירות שלנו קשוחות מספיק גם בשביל זוגות שיוצאים כבר שנים ויודעים בדיוק מה מצפה להם לפני שהם מחליטים להתחתן. אבל שניכם קפצתם ישר למים העמוקים בלי חגורת הצלה. שום נישואים לא יכולים לשרוד ככה, גם בנסיבות הטובות ביותר. לא בלי עזרה."

"קצת מאוחר מדי לייעוץ."

"לא, עוד לא מאוחר. אבל בכל מקרה, לא לזה התכוונתי."

"אז למה אתה כן מתכוון, לכל הרוחות?"

דל התעלם ממנו, ובמקום זאת נעץ את מבטו ביאן ובמאק. "ובכן?" "אני בעד," אמר יאן. "הוא חסר תועלת עבורנו בעונה הבאה אם

הם לא חוזרים להיות ביחד."

מאק משך בכתפיו. "בסדר מצידו, פשוט להוציא אותו מפה. כי לעזאזל, בן אדם. הוא החווה אל החדר בתנועה רחבה.

גאוויין דשדש לעברו של יאן. "איך אומרים לך תזדוין בספרדית?"

מאק נגס נגיסה אחרונה מהתפוח והשליך את הליבה מעבר לכתפו.

הוא נחת נחיתה מושלמת בכיור. גאוויין שנא אותו יותר מכל אדם אחר עלי אדמות. "הבנות שלי נתנו לי את התפוח הזה."

"אופס," אמר מאק.

"תקשיב לי טוב," אמר דל. "הלילה תישן טוב ותתאושש. מחר

בערב, תפגוש אותנו, הפגישה הרשמית הראשונה שלך."

"הפגישה הרשמית הראשונה של מה?"

"הפתרון לכל הבעיות שלך."

הם נעצו בו מבט כאילו שלא היה שום צורך בהסברים נוספים.

"זהו?"

"דבר אחרון," אמר דל. "אסור לך – בשום פנים ואופן – להתראות

עם אשתך."

פרק שני

שום דבר עלי אדמות אינו חזק כמו אישה שהגיעו לה מים עד נפש. מכל פיסות החוכמה העממית שסבתה חלקה עימה לאורך השנים, תיאה סקוט קיוותה שלפחות בחוכמה הזאת היה בדל אמת כי, לכל הרוחות, פטיש ההריסה הזה שוקל טונה. ארבעה ניסיונות לפגוע במטרה שלה הסתכמו רק בשקע קטן בקיר ובשריר גדול שהתכווץ בגבה. אבל לעזאזל, תיאה לא התכוונה לוותר. הם חיו בבית הזה שלוש שנים, ובמשך שלוש שנים היא פנטזה לשבור את הקיר הזה. אתמול היא חזתה בהתמוטטות הרשמית של נישואיה, והיום זה היה מאוד הגיוני שהגיע תורו של הקיר.

חוץ מזה, תיאה ממש, אבל ממש, הייתה צריכה להכות במשהו. היא הניפה את פטיש ההריסה פעם נוספת ונאנקה. בסופו של דבר, הקצה הכבד של הפטיש חבט בקיר בעוצמה מספקת לפעור בו חור. תיאה צהלה לנוכח ניצחונה, משכה את הפטיש מהקיר ותחבה את פניה לתוך החור שפערה במו ידיה. היא כמעט הצליחה להרגיש באור מהצד השני רק מחכה להשתחרר מכלאו הצבוע בז'. מי לעזאזל החליט לבנות שם קיר? איזה אדריכל שפוי בדעתו יפריד בין הסלון ופינת האוכל וימנע מכל האור המרהיב הזה להציף את חלל הקומה התחתונה?

תיאה הניפה שוב את פטיש ההריסה, וחור נוסף נפער בקיר. פיסת גבס נפלה ליד רגליה, שעה שהאבק הסתחרר באוויר, מכסה את זרועותיה. לכל הרוחות, זה היה נעים.

מתנשמת מרוב מאמץ, תיאה שמטה את הפטיש על יריעת הברזנט שקנתה כדי להגן על רצפת העץ. היא עיסתה את כתפה ביד אחת, הסתובבה וסקרה את הסלון. כן. בדיוק שם. ממש ליד דלתות הזכוכית

הצרפתיות המובילות אל החצר האחורית. זה היה המיקום המושלם עבור כן הציור והצבעים שלה. ביום מן הימים, לאחר שתשלים את לימודי התואר שלה, אולי יהיה לה סטודיו משלה. אבל לעת עתה, היא הסתפקה בהזדמנות לצייר. היא לא נגעה בקנבס ריק מאז שנולדו הבנות. ההישג היצירתי הגדול ביותר שלה בימים אלה היה צביעה של חולצותיה הלבנות, ליצור את הרושם שהכתמים שעליהן היו אמורים להיות שם מלכתחילה.

היא ניסתה לעשות שינויים כדי שהקיר יהיה נסבל. היא תלתה תמונות משפחתיות בתצורות משונות. היא מסגרה את טביעות היד ואת יצירות האומנות של הבנות. היא הציגה לראווה את המחבט האהוב על גאווין מימי התיכון. כל זאת מתוך מחשבה שמתיהו היא תתקן אותו. מתישהו היא תצבע אותו בצבע חי יותר. או אולי תוסיף לו מדפים. או שמתיהו היא פשוט תפרק את כולו לחלוטין ותתחיל מחדש.

תיאה ידעה שמתיהו הגיע ברגע שהתעוררה בבוקר, עיניה נפוחות מרגע של חולשה באמצע הלילה, בו בכתה בחדר האמבטיה, מצמידה את אגרופה אל שפתיה, בניסיון לעמעם את הקול. דמעות היו חסרות תכלית. חרטות לא יעזרו לה לפתוח דף חדש. הייתה רק דרך אחת להתקדם הלאה – לצאת לקרב בידיים מונפות. פשוטו כמשמעו.

לכן, אחרי ארוחת הבוקר, תיאה שלחה את הבנות לשיעור מחול עם אחותה, ליב, שגרה איתה מאז שגאווין עזב. ואז הוציאה ממעמקי הארון את האוברול הישן אותו לבשה כשציירה, נסעה לחנות חומרי הבניין המקומית וקנתה את פטיש ההריסה. "את יודעת איך להשתמש בזה?" שאל האיש בדלפק. גבתו המורמת זעקה 'מסגביר'.

זוויות פיה של תיאה התרוממו לכדי חיוך קלוש. "כן."

"תקפירי לאחוז בקצה הידית בידך החזקה."

"כן. אני אסתדר." תיאה דחפה את העודף לכיס שלה.

"האיש משך בשלייקס שלו. "מה את צריכה להוריד?"

"מבני כוח פטריארכליים."

הוא מצמץ בעיניו.

"קיר."

"קודם כול תוודאי שלא מדובר בקיר תומך."

הצורך להכות במשהו גאה בקרבה טוב, כמו במקרה קיצוני של 'זעם טוויטר'. תיאה הרימה את פטיש ההריסה על כתפה, אולם בדיוק ברגע שביקשה לפגוע בקיר, דלת הכניסה נפתחה לרווחה. בנותיה דהרו לתוך הבית, חצאיות הטוטו שלהן מקפצות מעל הגרבוניס הוורודים הקטנים שלהן והקוקיות שלהן מתנופפות באוויר בקצב אחיד. הגולדן טרייבר שלהם, באטר בול, הלך בעקבותיהן בסבלנות כמו שמרטף כלבי. אחותה, ליב, הלכה במאסף, אחזת בידה את הרצועה של באטר. "אמא, מה את עושה?" שאלה אמיליה, בעודה נעצרת במקומה בפתאומיות, תערובת של פליאה ואימה בקולה הקטן. תיאה לא האשימה אותה. אמא כנראה לא נראתה ממש כמו אמא כרגע.

"אני שוברת קיר," אמרה תיאה, מקפידה על קלילות בקולה.

"הו, כן," אמרה ליב וחככה בידיה. "גם אני רוצה קצת מהאקשן הזה." היא שמטה את הרצועה של באטר, חצתה את החדר והושיטה את ידה אל פטיש ההריסה. "אני יכולה להעמיד פנים שזה הפרצוף שלו?"

"ליב," הזהירה אותה תיאה בקול חרישי. היא ידעה שאחותה לא תדבר רעות על גאווין מול הבנות בכוונה תחילה. שתיהן למדו בדרך הקשה שהיחידים שסובלים כאשר אחד מההורים מלכלך על ההורה השני הם הילדים. אבל לפעמים לפה של ליב היה רצון משל עצמו. כמו עכשיו.

"הפרצוף של מי, דודה ליבי?" שאלה אמיליה.

תיאה נעצה באחותה מבט שאומר אמרתי לך.

"הבוס שלי," ליב הזדרזה לענות לה. ליב עברה תחת שף-עריץ מפורסם במסעדה ידועה בנאשוויל. ליב התלוננה עליו לעיתים כל כך קרובות, שהבנות אפילו לא תהו אם ליב דוברת אמת. "גם אנחנו יכולות לחבוט בקיר?" שאלה אמיליה.

"זאת עבודה מסוכנת למבוגרים בלבד," אמרה תיאה. "אבל אתן יכולות להסתכל".

ליב חבטה בכל הכוח, שואגת כמו טרזן, מפילה לרצפה חתיכה נוספת מקיר הגבס. הבנות צהלו וקפצו בהתלהבות. אווה צווחה בהתלהבות ופילחה את האוויר בבעיטת קרטה. אמיליה ניסתה לעשות גלגלון. האווירה בסלון הייתה מחשמלת.

"לעזאזל, זאת הייתה תחושה ממש טובה," אמרה ליב, מחזירה את פטיש ההריסה לתיאה. "אנחנו צריכות מוזיקה בשביל זה."

בזמן שתיאה תפסה בעלות על פטיש ההריסה, ליב שלפה את הטלפון הנייד שלה, החליקה על המסך כמה פעמים, ומייד בקע מתוך רמקולי הבלוטות' הפזורים ברחבי הבית קולה העוצמתי של ארית'ה פרנקלין הדורשת R-E-S-P-E-C-T.

ליב הרימה את המחבט של גאוין מהרצפה, החזיקה אותו כמו מיקרופון והחלה לצווח בקולי קולות את מילות השיר. היא הושיטה את ידה לתיאה, שהצטרפה לשירה לקול צחוקן של הבנות, כאילו ההופעה המאולתרת הייתה הדבר המצחיק ביותר שראו בחייהן.

וכמו בקסם, היא וליב חזרו להיות נערות מתבגרות, שרות בכל כוחן בחדר השינה המחניק שחלקו בבית סבתא. שם, בזמן שאימן יצאה לחפש את עצמה בערפל של זעם ומזונונות, ואביהן היה עסוק מדי בבגידה ברעיה מספר שתיים, ולא הקדיש מתשומת ליבו לבנות, הן שיננו שירים של פינק, מבטיחות לעצמן שלעולם לא יסמכו על גבר, שלעולם לא יהיו חלשות כמו אמא שלהן או אנוכיות כמו אבא שלהן, ושתמיד יגנו האחת על השנייה.

הן עמדו יחד מול העולם. מאז ומתמיד.

וגם עכשיו. רק שהפעם, תיאה לא הייתה צריכה להגן על אחותה הקטנה. היא הייתה צריכה להגן על הבנות. והיא תגן עליהן. לא חשוב מה יהיה המחיר. היא תוודא שהן לעולם לא ידעו מה זה אומר לגדול בסביבה לחוצה או לגדול ככלי משחק בין שני הורים מסוכסכים.

הבזק פתאומי של רגשות עקצץ בזווית עינה של תיאה, שעה שכאב התפשט ברחבי בית החזה שלה. קולה נשבר בעודה מזמרת את

המילים וגרונה התכווץ. היא התרחקה מהבנות בצעדי ריקוד, וניגבה את הרמעות מעיניה.

ליב חיפתה עליה באגביות. "היי, בנות. אולי תעלו למעלה ותחליפו בגדים, בסדר? הראשונה שתגיע למדרגות תזכה לבחור את הסרט הערב."

ההבטחה לתחרות שלחה את הבנות לשעוט בכיוון המדרגות. מספר שניות לאחר מכן, צלילי המוזיקה התפוגגו ונעלמו. "את בסדר?" שאלה ליב.

גוש מייסר חסם את קולה של תיאה. "מה אם כבר פגעת בהן?" "לא פגעת בהן," אמרה ליב בחדות. "את האמא הכי טובה שאי פעם הכרתי."

"כל מה שרציתי, אי פעם, היה להעניק להן את החיים שמעולם לא חיינו אנחנו. להעניק להן ביטחון והגנה ו..." ליב אחזה בכתפיה של תיאה וסובבה אותה לעברה. "הוא זה שעזב את הבית."

"כן, כי אמרתי לו לעזוב." היא לא הייתה מסוגלת לשאת ולו דקה אחת נוספת מהיחס הקר שהוא הפגין כלפיה, לאחר כמעט חודש שלם שבמהלכו הוא לא היה מוכן לדבר על שום נושא והחמיץ פנים בחדר האורחים. הגבול שלה עבר בשתי פעוטות בבית. "ואפילו זה לא היה מספיק מהר," אמרה ליב.

אמת. ועדיין, רגשות אשם כרסמו את תיאה. היו דברים שליב לא ידעה. גאוויין טעה באופן שבו הגיב לאחר שגילה שתיאה זייפה במיטה, אבל תיאה לא הייתה צריכה להניח לו לגלות את זה ככה. "צריך שני אנשים כדי להרוס מערכת יחסים."

ליב הטתה את ראשה. "נכון, אבל אני אחותך, וזה אומר שיש לי נטייה מולדת לתמוך בך."

הן בהו בדממה זו בזו, נושאות לאל תפילת הודיה חרישית על כך שיש להן לפחות אדם אחד עליו הן תמיד יכולות לסמוך.

תיאה חשבה פעם שגם גאוויין הוא אדם כזה. שילך לעזאזל! תיאה אחזה שוב בפטיש ההריסה. הגיע הזמן לעמוד

על רגליה. להמשיך מהנקודה שבה הפסיקה, לאחר שהיא ויתרה על הכול למענו ולמען הקריירה שלו. הגיע הזמן לממש את ההבטחות שהיא וליב הבטיחו לעצמן לפני כל כך הרבה שנים.

תיאה הניפה את פטיש ההריסה, וחור נוסף נפער בקיר. ליב פרצה בצחוק. "עכשיו אני כבר לא היחידה שמדמיינת את הפרצוף שלו, אה?"

"לא," נהמה תיאה, והניפה את הפטיש פעם נוספת. "יופי. תוציאי את זה. את בחורה קשוחה שלא זקוקה לגבר." מההרמקולים בקע שיר זועם של טיילור סוויפט, משהו על תמונות שנשרפות.

ליב שוב הרימה את המחבט של גאווין מהרצפה. "תיזהרי. אני מצטרפת לחגיגה."

"רגע! זה המחבט האהוב עליו!"
 "אם הוא רצה אותו, הוא היה צריך לקחת אותו איתו," אמרה ליב. תיאה התכופפה בזמן שליב הניפה את המחבט. נשמע קול חבטה אימתני בעת שהוא פגע בקיר הגבס.

תיאה שמטה את פטיש ההריסה וחילצה את המחבט מידיה של ליב. "אסור לנו לשבור אותו."
 "זה בסך הכול מחבט."

"הוא ניצח בעזרתו באליפות התיכונים."
 ליב גלגלה את עיניה. "גברים והכלים שלהם."
 "הוא חשוב לו," אמרה תיאה.
 "זאת הבעיה, לא?" שאלה ליב בכעס. "בייסבול תמיד היה חשוב יותר ממך."

"לא נכון." גוון קולו העמוק של גאווין שנשמע לפתע גרם לשתיהן להסתובב בהפתעה.

הוא עמד במרחק שלושה מטרים מהן, כאילו שהשיחה שלהן זימנה אותו יש מאין. באטר נבח ורץ לעברו בכשכוש זנב עליו ובוגדני. רעד טלטל את תיאה מבפנים, שעה שהתבוננה בגאווין מניח את ידו על ראשו של באטר ומגרד באוזנו בהיסח הדעת. הוא לבש מכנסי

גינס דהויים וחולצה אפורה פשוטה. שיערו הלח היה פרוע, כאילו התקלח בחיפזון וניגב את ראשו בחטף. עיניו החומות היו נפוחות ואדומות, מכותרות בעיגולים שחורים. את לסתו עיטרו זיפים חומים-בלונדיניים כהים, בני יומיים לפחות.

איכשהו הוא עדיין הצליח להיראות סקסי בצורה לא הוגנת, ברמה שאי-אפשר לעמוד בה.

ליב הנמיכה את המוזיקה ושילבה את זרועותיה. "מה אתה רוצה, שמק?"

"ליב," הזהירה אותה תיאה בשנית. ואז היא פנתה לגאווין ואמרה, "אתה כבר לא גר פה, גאווין. אתה לא יכול פשוט להיכנס לפה."

הוא החווה לעבר הדלת מאחוריו. "ניסיתי לדפוק." עיניו נעו בזריזות בין הקיר השבור ופטיש ההריסה המוטל על הרצפה. "מה – מה את עושה?"

"שוברת את הקיר."

"אני רואה," גאווין אמר באיטיות. "למה, בדיוק?"

"כי אני שונאת את הקיר הזה."

עיניו של גאווין התכווצו. "זה המחבט שלי?"

תיאה הרגישה איך הרגש הקטנוני בוער בה וחודר את שריון השכל הישר שלה. "כן. עובד מצוין." תיאה הסתובבה והטיחה את המחבט בקיר.

גאווין התכופף באופן אינסטינקטיבי.

"אני מתכוונת להעמיד פה את כן הציור שלי," אמרה תיאה. היא הטיחה את המחבט בקיר פעם נוספת. "הקיר המטופש הזה חוסם את כל האור."

"אולי עדיף שנדבר על זה לפני שאת –" גאווין נרתע לאחור שעה שתיאה הניפה את המחבט בפעם השלישית.

"אולי היה כדאי שנדבר על הרבה דברים," התפרצה עליו תיאה, בעודה נסוגה לאחור מהקיר. היא מחתה זיעה ממצחה.

לפתע נשמעה צווחה מכיוון המדרגות. "אבא'לה!" אמיליה זינקה

מהמדרגה התחתונה ושעטה לעבר גאווין. היא כרכה את זרועותיה סביב רגליו. "אמא שוברת את הקיר!" היא צחקה, ושלחה אליו את ידיה כדי שירים אותה.

גאווין, עדיין בוהה בתיאה בחשש, הרים את אמיליה בזרועותיו. אמיליה זקפה מייד את ראשה. "אתה חולה, אבא'לה?"

"הממ... לא, חמודה," אמר גאווין. "פשוט לא ישנתי כל כך טוב אתמול בלילה." הוא נשק ללחי שלה. "יש לך ריח של סירופ. אמא הכינה לארוחת בוקר פנקייקים מיוחדים של שבת בבוקר?" "כן, עם שבבי שוקולד!" זה נשמע כמו שבלי צ'וקלאט.

גאווין פגש במבטה של תיאה, ולרגע הם חדלו מלהיות יריבים והיו פשוט הורים. במהלך החודשים האחרונים אמיליה החלה להפגין תסמינים של שפתות, וגאווין חשש שמדובר בהפרעת דיבור קבועה כמו שלו. תיאה חייכה אליו ברכות. "זה בסך הכול שפתות," היא אמרה בקול חרישי.

גאווין הושיט את ידו השנייה אל אווה, שדשדשה באיטיות מאחורי אחותה. "היי, מתוקה."

אווה לא הייתה מוכנה להתקרב אליו, ובמקום זאת ניגשה לעמוד לצד תיאה. היה זה אקט של מגננה אינסטינקטיבית ששבר את ליבה של תיאה, במיוחד כאשר אווה זקפה את סנטרה בתעוזה והכריזה, "אמא בכתה."

אוי, לא. מאז שגאווין עזב, אווה החלה להיכנס למיטתה באמצע הלילה. האם שמעה את תיאה מתגנבת לחדר האמבטיה אמש? היא לא רצתה שהכנות אי פעם ישמעו אותה בוכה.

גאווין בלע רוק באיטיות. עיניו סרקו את פניה של תיאה, כאילו מעולם לא ראה אותה קודם, והוא התעכב על נמשים ופגמים שהיא לא טרחה להסתיר באמצעות איפור, לפני שפגש שנית במבטה. תיאה הסמיקה נוכח מבטו הנוקב. מדוע לעזאזל הוא הסתכל עליה ככה? "אפשר להוציא את באטר לטיול?" שאלה אמיליה. זה היה הקטע שלהם – להוציא את הכלב לטיול ברחבי השכונה. ליתר דיוק, זה היה הקטע שלהם כל עוד גאווין עדיין היה גר שם.

"בפעם אחרת, מתוקה," אמר גאוויין. "אני צריך לדבר עם אמא."
גילתה לאחרונה. גאוויין בלע רוק בכבודות, ותיאה כמעט ריחמה עליו.
"אני אגיע למופע הריקוד שלך ביום שני," הוא אמר. "אולי נוכל
לטייל עם באטר לאחר מכן?"

"אני אקח אותך לטיול," אמרה ליב, שיצקה לקולה מספיק לך
תזדוין כדי להעביר את המסר.

באטר פיזז בסמוך לדלת, שעה שליב חיברה את הרצועה שלו
ועזרה לבנות ללבוש את מעילי הפליז שלהן. היא יצאה החוצה, אולם
מייד תחבה את ראשה בחזרה פנימה. "אל תתמהמהו יותר מדי. אנחנו
עדיין צריכות לעבוד על הפרופיל שלך לאתרי היכרויות."

דלת הרשת נטרקה.

גאוויין הפיק קול בלתי מובן.

תיאה הסתירה חיוך.

"את לא עונה לטלפון שלך," אמר גאוויין ברגע שהבנות התרחקו
מטווח שמיעה.

"הסוללה נגמרה אתמול בלילה. לא התחשק לי לטעון אותה."

הוא פסע לעברה, עיניו מתרככות מדאגה. "את בסדר?"

תיאה התעלמה מהפינג פונג הקטן של ליבה. "אני לא זאת שמדיפה

ריח של מזקקת ויסקי."

"השתכרתי אתמול בלילה."

תיאה הסתובבה לעבר הקיר, מוכנה לחבוט בו פעם נוספת. "חגגת

את החופש שלך?"

"אם זה באמת מה שאת חושבת, כנראה פישלתי יותר ממה

שחשבתי."

הפעם, צליל המחבט המוטח בקיר לא היה מספק כמקודם. "ובכן,

זה קצת בעייתי, גאוויין, כי פישלת בקנה מידה רציני."

הוא לא חלק על דבריה. "את באמת עובדת על פרופיל לאתרי

היכרויות?"

"אלוהים, לא." תיאה פלטה נחרת צחוק, בעודה מנגבת את מצחה

בירה. "זה הדבר האחרון שאני צריכה." גבר נוסף בחייה? הבטחות נוספות שאי-אפשר להאמין להן? לא, תודה. גאווין הנהן בראשו, ההקלה ניכרת בפניו. "אם קפצת לקחת חלק מהחפצים שלך, תעשה את זה זריז, הבנות תכף חוזרות."

"לא באתי לפה בשביל לקחת את החפצים שלי."

"אז בשביל מה?"

"אני ריר-ר..."

ליבה של תיאה שוב עשה את הקטע הזה של הפינג פונג, שעה שהיא התבוננה בו נאבק בשרירי גרונו.

לבסוף גאווין הצליח להשלים את המשפט. "אני רוצה לדבר."

"כבר לא נשאר מה לומר."

"בבקשה, תיאה." לב פינג פונג ארוך. "בסדר." תיאה דחפה את המחבט לידיו וצעדה בנחישות לעבר המטבח. היא הפנתה אליו את גבה כדי למזוג כוס מי ברז, וסָערה מבפנים בזמן שכחנה את לוח השנה המחיק העצום שהתפרש על שטח קיר של שני מטרים רבועים בסמוך למקרר. פעם תיאה הייתה מתענגת על גישתה האימפולסיבית והקלילה, אולם כעת היא חיה והתנהלה לפי מרכז הבקרה המקודד בצבעים שבאמצעותו היא תזמנה כל דקה ודקה מהחיים שלהן – שיעורי ריקוד, תורים לרופא השיניים, תפריטי ארוחת ערב, ימי התנדבות בגן, ובאותיות אדומות שכמו זעקו כדאי מאוד שלא תשכחי את זה, תזכורות למצוא את הגרבוניס האהובים של אווה לפני המחזמר של בית הספר שייערך ביום שני.

פעם לוח הזמנים היה עמוס גם בפעילויות התנדבותיות ואירועים חברתיים, עקב היותה חברה רשמית במועדון נ"ס – נשות הספורטאים – אך מאז שנפוצו שמועות על כך שהיא וגאווין נקלעו לקשיים, רבות מנשות המועדון החלו לתפוס ממנה מרחק. הן אפילו לא הזמינו אותה לארוחת הצוהריים המטופשת שלהן החודש, וזה עוד לפני שהיא הגישה את מסמכי הגירושים.

גם ככה תיאה מעולם לא הרגישה שייכת. לא משנה עד כמה

התאמצה. כאשר שהתה בחברתן, תיאה מעולם לא הצליחה להתנער מהתחושה שתמיד תהיה *הבחורה ההיא* – הבחורה שכולן חשדו בה שנכנסה להיריון בכוונה כדי ללכוד ברשתה ספורטאי מקצועי עשיר.

לא היה להן שמץ של מושג שכסף היה הדבר האחרון בעולם שיגרום לתיאה להתחתן. כשגדלה, ראתה ממקור ראשון כיצד כסף השחית והרס כל מה שנמצא בקרבתו.

לא. היא התחתנה עם גאווין מתוך אהבה.

אך בהתחשב במה שקרה ביניהם לבסוף, ייתכן שהיה מוטב לה להתחתן בשביל הכסף.

תיאה כלל לא הייתה ערוכה לחיים כרעייתו של שחקן בייסבול מקצועי. חברותה במועדון *נשות הספורטאים* של הלג'נדס הייתה כרוכה במעמד מיוחד של ידוענות ובמידה מסוימת של אחריות. בין כל אירועי הצדקה וההופעות באירועים של יחסי ציבור, היא הרגישה כאילו הכניסו אותה בכוח לאחווה אליה מעולם לא ביקשה להצטרף. לא היה לה דבר נגד אחוות. בקולג' היא אפילו הייתה חברה באחת כזאת – מקבץ 'אומנותי' של סטודנטיות למוזיקה, תיאטרון ולימודי מגדר שמחו על קיצוץ בתקציביהם של מרכזי הנשים.

אך האחווה הזאת הייתה שונה. האחווה הזאת דרשה הסכמה וצייתנות מוחלטת – ההפך הגמור מכל העקרונות שפעם הנחו את תיאה. היא נאלצה לפענח הכול בכוחות עצמה, תוך כדי גידול התאומות, מפני שגאווין נעדר יותר מכפי שהוא היה בבית. ותוך כדי התהליך, היא הלכה לאיבוד ולא הצליחה אפילו לזהות את עצמה. איך תיאררו אותה במגזין סאות'רן לייף סטייל בכתבה שפורסמה בקיץ האחרון על ספורטאים מקצועיים מטנסי ובני משפחותיהם? *פסטל לכל המשפחה*. זה בדיוק מה שזה. והם צדקו. כל המלתחה שלה, הגדושה בבגדים של לילי פוליצר, הייתה מחווה מהלכת לצמר גפן מתוק. פעם היא הייתה לובשת חולצות ישנות של דפ־מור וסניק־רס שחורות, למען השם.

הכתבה הייתה כדלי מים קפואים על ראשה. קריאת השכמה. והיא

הבינה שהיא נעשתה כל מה שהיא תיעבה אי פעם. וגאווין לא קלט, או שלא היה לו אכפת, שהיא הפכה לגרסה סטרילית של עצמה. או שגרוע מכך, אולי הוא העדיף את הגרסה הסטרילית הזו שלה. היה זה צליל כחוכח גרונו של גאווין שגרם לתיאה להסתובב לבסוף. הצלליות תחת עיניו הודגשו יותר באורות המטבח, כמו שתי חפורות. הוא באמת נראה איום ונורא. גאווין מעולם לא היה מסוגל להתמודד. ולא רק עם אלכוהול.

היא החליקה את הכוס שלה על האי לעברו. "אתה רוצה אספירין?"
 "כבר לקחתי."
 "לא עזר?"

"לא במיוחד." הוא הבזיק לעברה חצי חיוך. כף ידו נעטפה סביב הכוס שהעבירה לו, אגודלו מטייל מעלה ומטה על גבי הטיפות הקרירות שהתעבו על הכוס. זה היה בלתי אפשרי לרסן את הגעגוע שגאה בקרבה במפתיע, גורם לחלקים מסוימים בה להתייסר ולאחרים לרטוט. ייתכן שהייתה אומללה, ייתכן שצמאה לחיבתו, ובכל מקרה, מראה אגודלו המלטף בהיסח דעת כוס מים הצליח לעורר את תשומת ליבה ואת איבריה האינטימיים. מאז אותו לילה הוא לא נגע בה – ליל הלא־רגזמות הגדול. אבל למרות כל מה שהאמין בו, תמיד אהבה את מגע ידו. את זה היא מעולם לא זיפה.

לעזאזל איתו. "אני רוצה את הבית."

גאווין הטח את ראשו, כאילו לא שמע היטב. כמו כלב. "מ־מה?"
 "אני יודעת שמדובר בבקשה גדולה, אבל אם תהיה מוכן לשלם את המשכנתה עליו, לא אזדקק לדמי מזונות כה גבוהים עבור הבנות ועבורי. אני אעבוד, מן הסתם, אבל –"

גאווין דחף את הכוס הרחק ממנו. "תיאה –"

"אני חושבת שאם אבא לא היה מוכר את הבית אחרי שעזב את אמא, לי ולליב היה הרבה יותר קל. ומפני שזה הבית היחיד שהבנות הכירו אי פעם –" קולה נשבר. היא נשמה נשימה עמוקה בניסיון לחפות על כך. "אנחנו צריכים לספר להן יחד. אבל אני לא בטוחה מתי כדאי לעשות את זה. לפני החגים? אחרי החגים? אני לא יודעת."

אני אפילו לא יודעת אם הן יבינו מה המשמעות של כל זה. הן עדיין חושבות שפשוט נסעת לשחק בייסבול, אבל זה לא יכול להחזיק ככה עוד הרבה –

"תיאה, תפסיקי!"

הסטקטו של קולו היה מטלטל לא פחות מכפי שהוא היה לא אופייני לו. תיאה נדרכה. "להפסיק עם מה?"

"אני לא רוצה את זה."

"את הבית?"

"לא! לעזאזל!" הוא משך את שיערו באצבעותיו. "זאת אומרת, כן. אני רוצה את הבית. אני ריר-רוצה אותך ואת הבנות בתוך הבית."

"אני לא מבינה."

"אני רוצה אותך!"

פיה של תיאה נפער בתדהמה. הפתעה גזלה את קולה לרגע, אולם הציניות החזירה לה אותו. "מספיק, גאוויין. מאוחר מדי בשביל זה." גאוויין נאחז בקצה הדלפק בחוזקה כה רבה, ורידיו בלטו מתוך אמות ידיו העבות.

"לא, עוד לא מאוחר מדי."

"הכי טוב לעשות את זה עכשיו, הבנות עדיין צעירות והן לא יזכרו..." היא לא הצליחה לסיים את המשפט, נוכח המחנק שלפתע כבש את גרונה. לא היה לה זמן לכל החרא האמוציונאלי הזה. תווי פניו של גאוויין התקשו. "יזכרו את מה? שההורים שלהן היו נשואים פעם?"

"הייתי מעדיפה שהן לעולם לא יזכרו את זה, מאשר שהן יאלצו לשאת את הכאב של המשפחה שלהן שמתפרקת."

"אם כך, בואי נשמור על המשפחה שלנו מאוחרת."

"אתה פירקת אותה ברגע שעזבת את הבית."

"את אמרת לי לעזוב, תיאה!"

"ואתה הסתלקת בלי לחשוב פעמיים."

פיו נפתח ונסגר לרגע, לפני שהוא פלט, "הייתי זקוק לזמן למחשבה."

"ועכשיו יהיה לך כמה זמן שרק תרצה."
 גאווין התכופף, השעיין את מרפקיו על האי ותפס את ראשו בין ידיו. "זה לא הולך כמו שררציתי."
 תיאה התרחקה מהדלפק במהירות. "באמת? איך בדיוק דמינת שזה ילך? כי עושה רושם שחשבת שכל מה שצריך לעשות זה פשוט להופיע כאן, שאני פשוט אחיך ואעמיד פנים שהכול כשורה. עשיתי את זה במשך שלוש שנים, גאווין. נמאס לי."
 היא פסעה בחזרה לעבר הקיר. שוב התעורר בה הדחף לחבוט במשהו.

"ממה זה אומר, לכל הרוחות?" הוא שאל, משתרך בעקבותיה.
 "זה אומר שהאורגזמות היו הבעיה הכי קטנה שלנו!" זה מה שעצבן אותה יותר מכול. הוא כעס עליה כי היא זיפה אורגזמות, אבל האם לא היה לו מושג שבמשך שנים היא זיפה הכול?
 תיאה הרימה את המחבט וחבטה בקיר בכל כוחותיה. חור נוסף נפער בקיר.

"תיאה, חכי," אמר גאווין, כורך את אצבעותיו סביב המחבט, מנסה למנוע ממנה להניפו בשנית. "בבקשה, תקשיבי לי רק רגע."
 היא הסתובבה. "עברנו את שלב ההקשבה, גאווין. ביקשתי ממך כבר להקשיב לי אלפי פעמים מאז אותו לילה, ואתה סירבת!"
 "לא הכול באותו לילה היה נורא, תיאה."

תיאה פסעה לעברו, הזעם מניע אותה. "אתה צוחק עליי? נראה לך שעכשיו זה הזמן המתאים להזכיר לי את מהלך הניצחון המרהיב שלך?"

זה היה מצחיק, אם זה לא היה עצוב כל כך. משחק מילים מושלם. הלילה של ההישג הגדול ביותר בקריירה שלו – גראנד סלאם במשחק השישי בסדרת האליפות של הליגה האמריקאית – היה לילה של ניצחון גדול יותר עבור תיאה, במיטה.

"אני מדבר על מה שעשינו אחרי המשחק," אמר גאווין, בעודו מצמצם את המרחק ביניהם, משווה טון מפתה לקולו. "זה לא היה נורא."

"אז למה עברת אחר כך לחדר האורחים?"
גאווין הרים את ידיו במחווה מפייסת. "כי הגזמתי בתגובה
ופישלתי, בסדר? אני מודע לזה. ואני ר-ר-ר..."
הפה שלו התאמץ להוציא את המילים ששריריו היו נחושים
כדעתם לשמור בפנים. הוא משך את ידו לאורך לסתו, ואחז בעורפו.
בסופו של דבר, הרכין את מבטו לעבר הרצפה ונהם, תחושת תסכול
גורמת לשפתיו להתעקל בזעף.

לפתע נפתחה דלת הכניסה בפעם השנייה באותו הבוקר. גאווין
כבש קללה עסיסית, בזמן שאמיליה ובאטר נכנסו פנימה בריצה, ואווה
וליב השתרכו מאחוריהם באיטיות. אמיליה נעצרה במסדרון והחזיקה
חטיף לכלבים גבוה ככל שידה הקטנה אפשרה לה. "אבא, תראה!"
אמיליה פקדה על באטר לקפוץ. הכלב פשוט הרים את ראשו
ולקח את החטיף מבין אצבעותיה של אמיליה, אבל אמיליה צווחה
בהתלהבות, כאילו הצליחה ללמד את באטר לדבר.

גאווין חייך ברכות. "וואו! מגניב, מתוקה," הוא אמר, קולו חנוק.
ליב לכדה את מבטה של תיאה כשנכנסה למטבח. כעבור כמה
שניות, נשמע השיר All The Single Ladies בעוצמה מרמקולי
הבלוטות'.

"היא ממש אומנית הרמיזות," אמר גאווין בשקט.
"אין נאמנות כמו נאמנות של אחות קטנה."
"אנחנו יוצאות לקפוץ על הטרמפולינה," אמרה ליב, קולטת את
האווירה המתוחה שעדיין שררה בחדר.

היא הגבירה את המוזיקה ויצאה החוצה עם הבנות.
גאווין התקרב לתיאה בצעדים מהוססים. "רק תגירי לי מה י-י-
יידרש. מה אני צריך לעשות?"

פניו הפצירו בה בצורה שדמתה יותר מדי לטון המזויף של כייכי,
בבקשה בו אביה השתמש בכל פעם שהתחנן בפני אימה להזדמנות
שנייה. או שלישית או רביעית. כמה פעמים אימה האמינה להבטחות
של אביה והסכימה לקבל אותו בחזרה? יותר מדי. תיאה לא התכוונה
לעשות את הטעות הזאת.

"מאוחר מדי בשביל זה, גאוויין." תיאה נאנחה, חוזרת על הדברים שאמרה מוקדם יותר.

פניו של גאוויין החווירו. "פשוט תני לי הזדמנות."
היא הנידה בראשה לשלילה.

עיניו התכווצו בפנינות. ברעש חנוק, הוא הסתובב, כפות ידיו מונחות על ראשו. חולצתו נמתחה על שרירי גבו שהתכווצו והתנפחו בעודו נאבק במחשבותיו. רגע טעון ומתוח חלף ביניהם לפני שהוא הסתובב אליה בחזרה. נחישות הניעה את צעדיו, בעודו גומא את המרחק ביניהם. "אני אעשה הכול, תיאה. בבקשה."
"למה, גאוויין? אחרי כל הזמן הזה, למה?"

מבטו התמקד בשפתיה, ואלוהים אדירים, האם הוא עמד ל – גאוויין נהם, מניח יד אחת על עורפה, שותל את שפתיו בשפתיה. תיאה כשלה לאחור, נאחזת בגב הספה ומנסה לשמור על שיווי משקלה, אך למעשה לא הייתה צריכה לעשות זאת, גאוויין כרך את זרועו סביבה. זרוע גברית, מגוננת, חזקה וחסונה שהצמידה אותה לגופו השרירי. שפתיו כבשו את שפתיה בתקיפות. שוב ושוב. וכאשר לשונו עברה בין שפתיה, היא לא הייתה יכולה לעצור עוד את תגובתה. היא לפתה את חולצתו באצבעותיה ופישקה את שפתיה עוד יותר, משמיעה אנחה. היה לו טעם של משחת שיניים, וויסקי ושוט של חלומות שאבדו מזמן.

השוט הזה הגיע עם צ'ייסר של בלכול ובגידה. האם היא באמת הייתה כל כך קלה להשגה? נשיקה פראית אחת והיא פשוט נמסה בין זרועותיו? נשיקה אחת והיא כבר שכחה את כל מה שקרה ביניהם?
תיאה ניתקה ממנו את שפתיה. "מה לעזאזל אתה עושה?"
"שאלת למה," אמר גאוויין בין נשימותיו הכבדות, מבט אפל בעיניו. "זה למה."

פרק שלישי

"עשית מה?"

גאווין ישב ברפיון במושב שלייד הנהג בטנדר של דל, ניחוחות הפיצה, כנפי העוף והחטיפים האחרים שעלו מהמושב האחורי איימו להפר את שבייתת הנשק בבטנו. חלפו כמה שעות מאז הפעם האחרונה שהקיא, אבל ריחו החריף של רוטב הבאפלו הזהיר אותו שהמצב עלול להשתנות בן רגע. "נישקתי אותה."

דל סינן קללה עסיסית. "אמרת לי במפורש לא להיפגש איתה!"
"אני יודע."

"ובהחלט לא נתתי לך אישור לנשק אותה."

"לא ידעתי שאני זקוק לאישור שלך."

"אז תדע שאתה זקוק לו. וחשוב מכך, אתה זקוק לאישור שלה. לעזאזל." דל חבט בהגה בידו. "יכול להיות שהתרגיל הזה החזיר אותך כמה שבועות אחורה."

גאווין לא התווכח, הייתה לו תחושה מדכאת שדל צודק. אם תיאה הייתה יכולה לשלוח את ידיה אל אחת המחבתות, ייתכן שהייתה חובטת לו בעזרתה בראש. לאחר שהדפה אותו מעליה, אמרה לו שאין לו שום זכות לנשק אותה ככה וציוותה עליו להסתלק.

אבל היה גם רגע שבו רכנה לעברו, נפתחה, הניחה ללשונה להישזר בלשונו ושחררה אנחה קטנה. אנחה אמיתית. היא הייתה קצרה, אבל באותו רגע אשתו נישקה אותו בחזרה. אולי עוד נותר לו שמץ של סיכוי.

דל פנה ימינה והשתלב בכביש המהיר. פנים הרכב בהק באור צהוב מאורות הפנסים של המכוניות שבאו מולם, עושות את דרכן למרכז העיר נאשוויל לעוד ערב של אלכוהול ומוזיקת קאנטרי. הם נסעו

במשך כחמש־עשרה דקות, עד שדל פנה ביציאה הסמוכה לברנטווד, פרבר מחוץ לעיר ששימש מקום מגורים לספורטאים וכוכבי קאנטרי רבים.

גאוויין העדיף את פרנקלין. גם שם גרו ידוענים רבים, אבל הרחובות הרוויים בהיסטוריה ומעוטרים בעצים שיוו למקום תחושה של עיירה. הם גרו בשכונה רגילה, לא בפרבר גדוש באחוזות של סנובים. ביתם היה במרחק הליכה ממרכז מסחרי קטן, בו יכלו הבנות לשאול ספר מהספרייה ולקנות גביע גלידה, בו הפכו ללקוחות קבועים בדיינר המקומי עם מושבי הוויניל הסדוקים שלו. התיירים היחידים שהגיעו לשם אי פעם היו חובבי מלחמת האזרחים שרצו לסייר בשדה הקרב המקומי.

גאוויין היה סקפטי בהתחלה, כשתיאה הציעה שיעברו לגור שם. המשכורת שלו הייתה יכולה לקנות להם משהו הרבה יותר מפואר. אך כשהוא ראה איך נדלקו עיניה כשהציגה בפניו את התמונה של בית הלבנים משנות השלושים של המאה העשרים, הוא לא התכוון לשכנע אותה לגור בשום מקום אחר. עכשיו הוא לא היה מוכן לוותר על המגורים בעיירה בעד שום הון שבעולם.

רק שהוא כמעט עשה זאת.

חמש דקות לאחר מכן, גאוויין נשא בידי חמישה מגשי פיצה וארבע קופסאות קרטון מלאות בכנפיים על גבי מדרכה מטופחת. "של מי הבית הזה?"

לפי המפגן הראוותני של מכוניות ספורט בחניה, גאוויין חש שהגיעו לביתו של השמוק־שאכל־את־התפוח־שלו.

הוא צדק. הדלת נפתחה לרווחה, ומאק קיבל את פניהם בנחרת צחוק. "היי, תראו מי סוף־סוף התפכח."

גאוויין דחף לעברו את הפיצות והכנפיים. "היי, תראו מי עדיין שמוק."

"שניכם צריכים להפסיק עם החרא הזה," דל נהם כשנכנס פנימה.

מאק טרק את הדלת ברגלו. "הכול ברוח טובה, נכון, גבר?"

"לא. אני די שונא אותך," אמר גאוויין.

דל הסתובב לעברו. "כולם פה?"
"כן," אמר מאק. "במרתף. הוא מוכן לחניכה שלו? אני חייב להחזיר את הכבשה הזאת לדיר לפני חצות."
למשמע דבריו הזעיף גאווין פנים, אך השתרך בעקבותיהם דרך מסדרון הכניסה בעל התקרה המוגבהת, ועל פני גרם המדרגות רחב ומעוקל. הם נכנסו למטבח הגדול פי שניים מהמטבח שלו ושל תיאיה. עוצמת הקולות הלכה וגברה כשהתקרבו לדלת המובילה אל המרתף.

גאווין חיכה שמאק ודל ייכנסו לפניו.
"האוכל הגיע," הודיע מאק, בעודו פונה בקצה גרם המדרגות. מקהלה של קולות גבריים פרצה בתשואות, ובעקבותיהן מספר קריאות הגיע הזמן.

"איחרנו?" שאל גאווין את דל שהלך לפניו.
"לא. הם פשוט הגיעו לפה מוקדם כדי לעבור על פרטים אחרונים בתוכנית."

גאווין אחז בחולצתו של דל מאחור. "רגע אחד. איזו תוכנית?"
"התוכנית לשכנע את תיאיה להסכים לקבל את התחת המטופש שלך בחזרה," אמר דל, בעודו פונה באותו מקום בו נעלם מאק.
"תוכנית שהיום הפכת להרבה יותר קשה."

גאווין שאף אוויר ונשף באיטיות, מתמהמה במדרגה האחרונה. בסופו של דבר, לאחר שאזר אומץ והזכיר לעצמו שמטרת הפגישה הייתה הצלת הנישואים שלו, הלך בעקבותיו של דל.

עשרה מתושביה הבכירים והמצליחים ביותר של נאשוויל – ספורטאים מקצועיים, בעלי עסקים וגורמים רשמיים מהעירייה – עמדו מסביב לבר מפואר, דוחקים האחד את השני הצידה בעודם עטים על הפיצה והכנפיים. דל הניח שקית נייר עמוסה בחטיפים אחרים. כמה שקיות חטיפים נפלו מתוכה. תפוח ירוק בודד התגלגל אל הרצפה.

מאק נענע את ראשו בעודו מרים את התפוח. "אתה חתיכת מנוול קטנוני."

"כולם להתחיל להזדרז", אמר דל. "אנחנו חייבים להתחיל. הטמבל פה נישק היום את אשתו."
החדר התפוצץ. ראשים הופנו בכיוונו בחטף. כיסאות נפלו לרצפה. שחקן הוקי בפניה קילל ברוסית.
"מה לעזאזל, בן אדם?" נבח מאק. "אמרנו לך לא להיפגש איתה!"
בחור שהוא זיהה בתור מלקולם היל, שחקן הגנה מצטיין בקבוצת הפוטבול של נאשוויל, נחנק מהבירה שלו. "לפחות ביקשת רשות קודם, או שזאת הייתה נשיקה במתקפת פתע?"
"מתקפת פתע, אני מניח?"
יאן חבט בעורפו. "זה חרא של מחווה דרמטית, בן אדם! אתה עדיין לא יכול לעשות מחוות כאלה."
"איזו מחווה?"

החבר'ה נעצו בו מבטים עוינים מדרגות שונות, שעה שלקחו את הצלחות שלהם והתקדמו לעבר שולחן משחקים ענק שניצב בקצה השני של המרתף.
הרוסי רטן מעל שאריות האוכל, ובסופו של דבר התפשר על שקית בייגלה. הוא תחב אותה תחת זרועו, כאילו מישהו היה מסוגל לגנוב אותה. "יותר מדי פיצה", הוא אמר והזעיף פנים בעודו חולף על פני גאווין. "גבינה. היא מתפרצת מתוך התחת שלי כמו גיזר."

זה היה דימוי שהוא בהחלט לא הזדקק לו.
"גאווין, קדימה. הגיע הזמן להתחיל."
הוא לקח את התפוח שלו מהדלפק, וגרר את רגליו לעבר הכיסא הפנוי היחיד שנותר.
דל כחכח בגרונו ונעמד. "כולם מוכנים?"
החבר'ה הנהנו בראשם בפה גרוש באוכל.
"יופי. החוק הראשון של מועדון הספרים?"
הם השלימו את המשפט כמקהלה. "לא מדברים על מועדון הספרים."
מה. לכל. הרוחות.

גאווין סרק את החדר בחיפוש אחר מצלמה נסתרת. זאת בוודאי מתיחה.

"מועדון ספרים? זאת התוכנית הכבירה שלך להצלת חיי הנישואים שלי?"

דל הנהן בראשו לעבר מאק, שנעמד על רגל אחת, ושלף ספר מהכיס האחורי שלו. הוא השליך אותו לעבר גאווין. הספר פגע לו ישר בפנים.

"אחלה רפלקסים. אני מקווה שבתור שורטסטופ אתה מצליח יותר."

גאווין חשף את שיניו. "אני משחק בבסיס השני, שמוק."

מאק משך בכתפיו. "זה לא אותו הדבר, פחות או יותר?"

גאווין התעלם ממנו והרים את הספר מהשולחן עליו נפל. הוא מצמץ לעבר העטיפה. אישה מ... המאה התשע-עשרה או משהו דפוק כזה נשענה על ספה, בזמן שבחור הלבוש באחת מאותן חליפות מיושנות עומד מאחוריה. החולצה שלו הייתה פתוחה.

"לחזור אחרי הרוזנת", קרא גאווין בקצב איטי. הוא חרק את שיניו

והרים את מבטו. "זאת בדיחה?"

"לא", אמר דל.

"זה רומן רומנטי."

"כן."

גאווין קם ממקומו בסערה. "איזה מניאקים אתם, אני לא מאמין.

החיים שלי מתפרקים, ואתם צוחקים עליי."

"זה בדיוק מה שעבר לי בראש לאחר שמלקולם הכניס אותי

למועדון", אמר דל. "אבל זאת לא בדיחה. שב ותקשיב."

גאווין עיסה את מצחו בכף ידו ועצם את עיניו. כאשר פקה אותן

בשנית, כולם עדיין לטשו בו את מבטם. אז זה לא חלום מוזר. "מ-מ-

מה קורה פה, לכל הרוחות?"

"אם תצליח לסתום לרגע, אנחנו נסביר לך, חתיכת חרא", אמר

מאק.

גאווין חזר לשבת במקומו. "אתם קוראים רומנים רומנטיים?"

"אנחנו קוראים להם מדריכים", אמר הרוסי.
 "וזה הרבה יותר מאשר קריאה בלבד", אמר מלקולם.
 גאוויין הרגיש שדמו קופא בעורקיו. "אם אתם מתכוונים לגרור אותי לאיזשהו קטע מסריח של החלפת זוגות וסטיות אחרות, אני לא בקטע."
 דל רכן לפנים, מרפקיו על השולחן. "אני עומד לומר לך משהו שמעולם לא אמרתי לך עד כה."
 "כן, אני לא בטוח שאני רוצה לדעת."
 "לפני שנתיים, נסה רצתה להתגרש ממני."
 הקרקע נרעדה מתחת לכיסאו של גאוויין. "מה? למה לא סיפרת לי?"
 "קודם כול, בקושי הכרתי אותך אז. דבר שני, כנראה מאותה הסיבה שבגללה אתה לא נלהב לספר לאף אחד על מה שקרה בינך לבין תיאה. זה אמוציונאלי, זה אישי."
 "אבל אתה ונסה מושלמים."
 "מאחורי דלתות סגורות הכול תמיד נראה אחרת, לא ככה?"
 כן, אבל במקרה של גאוויין, חלק מהבעיה זה שהוא היה טיפש מכדי לדעת שהוא ממש גרוע במיטה או שמסתבר שאשתו ממש שונאת אותו. האופן שבו היא הסתכלה עליו היום... הוא נרעד. הוא באמת התקשה להאמין שדל יוכל להבין לליבו.
 "כמעט כל אחד מהנוכחים עמד לאבד את האישה, החברה או הארוסה שלו בשלב כזה או אחר, "המשיך דל, וגאוויין נזכר בדבריו העמומים מאתמול כלילה. כולנו היינו במקום בו הוא נמצא עכשיו. "ולא רק שכל אחד ואחד מאיתנו הצליח לקבל את הבחורה שלו בחזרה, גם הצלחנו להפוך את מערכות היחסים שלנו לטובות יותר מאי פעם."
 גאוויין סרק את הפרצופים סביב השולחן. הם בירכו אותו בהנהונים, בחיוכים וגם – מכיוונו של מאק – באצבע משולשת. גאוויין גמל לו במחווה דומה ואחר כך הניד בראשו. "אני לא מבין מה כל זה אומר או מה זה קשור אליי."

"תראה, בן אדם," אמר מלקולם, ידי הענקיות מלטפות זקן עבה מספיק לקבל מעמד של שמורת טבע. "גברים הם אידיוטים. אנחנו מתלוננים שנשים כל כך מסתוריות וכל השטויות האלה, ושנאנחנו אף פעם לא יודעים מה הן רוצות. אנחנו דופקים את מערכות היחסים שלנו כי אנחנו משכנעים את עצמנו שיותר מדי קשה להבין אותן. אבל אנחנו הבעיה האמיתית. אנחנו חושבים שאנחנו לא אמורים להרגיש דברים, לבכות או לבטא את עצמנו. אנחנו מצפים מהנשים לעשות את כל העבודה הרגשית במערכת היחסים, ואז מבולבלים כשהן מוותרות עלינו."

גאווין שחרר נשימה דרוכה. מילותיו של מלקולם נגעו בעצב חשוף. עושה רושם שחשבת שכל מה שצריך לעשות זה פשוט להופיע כאן, שאני פשוט אחיך ואעמיד פנים שהכול כשורה. עשיתי את זה במשך שלוש שנים, גאווין. נמאס לי. "א-אני עדיין לא מבין על מה אתה מדבר," הוא גמגם.

"רומנים רומנטיים נכתבים בעיקר בידי נשים ובשבילן, והם עוסקים ביחס שהן רוצות לקבל ובמה שהן רוצות להשיג בחיים ובמערכות היחסים שלהן. אנחנו קוראים אותם כדי להרגיש בנוח לבטא את עצמנו, וכדי שנוכל להסתכל על דברים מנקודת המבט שלהן."

גאווין מצמץ בעיניו. "אתם באמת רציניים."

"ממש רציניים," אמר דל.

הרוסי עם בעיית הגבינה הנהן בראשו. "קריאת רומנים רומנטיים עוזרת לי להבין עד כמה אשתי ואני רואים דברים אחרת, ועד כמה אני צריך להשתפר כדיבור בשפה שלה."

"השפה שלה?"

"קרה לך שמתיהו אמרת לתיאה משהו שנשמע לך תמים לגמרי, ולמרות זאת היא הסתלקה בסערת רגשות, ואחר כך טענה – במשך שעות ארוכות – שהכול בסדר?" שאל מלקולם.

"כן."

"או שאמרת משהו שלדעתך היה מצחיק, אבל היא נעלבה ממנו

עד עמקי נשמתה?"

"ובכן, כן, אבל –"

יאן תרם את חלקו לשיחה. "או שאמרת לה שהכנסת כלים למדיח, והיא התעצבנה ונאמה בפניך שאתה לא אמור לצפות למדליית זהב כי עשית מה שכל אדם בוגר בבית המזורגג הזה אמור לעשות?" הוא הצטמרר. "דיברתם איתה?"

יאן גיחך. "אתם מדברים בשפות שונות האחד עם השנייה." הוא הצביע על הספר. "תהיה לך הזדמנות ללמוד את השפה שלה בקריאת רומנים."

"אבל תיאה אפילו לא קוראת ספרים מהסוג הזה!" החבר'ה החליפו ביניהם מבטים ואחר כך פרצו בצחוק. דל טפח על שכמו. "תמשיך לספר את זה לעצמך."

"אף פעם לא ראיתי משהו כזה בבית שלנו." דרק וילסון, איש עסקים מקומי שהוא זיהה מהפרסומות בטלוויזיה, הרים את קולו. "יש לה את אחד מאותם קוראי ספרים אלקטרוניים?"

"כן. זאת אומרת, אני לא יודע. נדמה לי שכן." הוא מפוצץ ברומנים רומנטיים. סמוך עלינו.

גאוויין התבונן בספר הנתון בידו. "אז אתם אומרים שאני צריך לילעשות את מה שעושה הבחור בספר הזה?" אלוהים אדירים, האם הוא באמת מתחיל לשמוע בעצתם?

"לא מילה במילה," השיב דל. "הנקודה היא להתאים את השיעורים שבספר לנישואים הייחודיים שלך. חוץ מזה, זה רומן ריג'נסי, ככה ש –"

"מה זה ריג'נסי, לכל הרוחות?"
 "זה אומר שהעלילה מתרחשת באנגליה של המאה התשע-עשרה – או של תחילת המאה עשרים."
 "אה, נהדר. זה נשמע רלוונטי."

"למען האמת, זה רלוונטי," אמר מלקולם. "סופרות בז'אנר הרומן הרומנטי המודרני משתמשות בחברה הפטריארכלית של האריסטוקרטיה הבריטית הישנה כדי לחקור מגבלות מגדריות

שמוטלות על נשים כיום, הן בזירה המקצועית והן בזירה האישית. החרא הזה פמיניסטי בקטע אחר.

מאק קרץ לעברו. "וסצנות הסקס לזהטות בטירוף." גאוויין שמט את הספר מידו.

וילסון ומאק פרצו בצחוק ונתנו כיף. "אהבתי את הספר הזה," אמר וילסון. "הוא לפחות ארבע בסולם ז"ס."

"אני רוצה לדעת מה זה אומר?" גאוויין התחלחל.

"זאת מערכת הדירוג שפיתחנו בנוגע לכמות הסקס שיש בספר," אמר וילסון.

"אבל מה המשמעות של ז"ס?"

כל היושבים סביב השולחן ענו במקלה, "זקפת ספרים." גאוויין שוב קם ממקומו בסערה. "זה מגוחך. א-א-אשתי לא תסכים לקבל אותי בחזרה בגלל כמה ספרים מטופשים." אבל מה שהיה אפילו מגוחך יותר, זה שהוא ממש התחיל לקחת את האפשרות הזאת בחשבון. זה לא שהוא היה יכול לדרדר את המצב עוד יותר מכפי שהוא היה.

"הספרים הם רק חלק מזה," אמר דל, בעודו אווז בעותק של הרוזנת העירומה שלו, או איך שלא קראו לזה. "כולנו עברנו את זה ויצאנו מזה גברים טובים יותר, בעלים טובים יותר ומאהבים טובים יותר."

גאוויין דמם במקומו ונשא את מבטו. "מה זאת אומרת?" "הנה, עכשיו הצלחנו ללכוד את תשומת ליבו." גיחך מאק. "זאת הבעיה, בן אדם? צרות בחדר השינה?"

חום התפשט בצווארו של גאוויין. "לא," הוא רטן. "כי אתה יודע שבעיות בתוך חדר השינה נובעות מבעיות מחוץ לחדר השינה. אי-אפשר לתקן בעיה אחת בלי לתקן את הבעיה השנייה."

אודגזמות הן הדבר האחרון שצריך להטריד אותם כרגע. גאוויין זקף אגודל בכיוונו של מאק, אבל פנה ישירות אל דל. "למה הטמבל הזה חלק מהמועדון? הוא אפילו לא נשוי."

"אני פה בשביל החלקים הגסים," אמר מאק, וקרץ בעודו נועץ את שיניו במשולש פיצה ומחסל חצי ממנו בנגיסה אימתנית אחת. יאן קם ממקומו וניגש אליו. "תראה, גם אני חשבת שהחברה האלה עובדים עליי. במשך חודש אפילו לא טרחתי להעיף מבט לכיוון הספר שהם נתנו לי. אבל אני אומר לך – כולנו אומרים לך – אנחנו יכולים לעזור לך. מועדון הספרים לא עוסק בספרים בלבד. מלקולם הנהן בפנים חמורות סבר. "זאת אחווה, בן אדם." "דרך חיים," אמר אחד מהפקידים העירוניים. מאק הניח את ידו על כתפו של וילסון. "פאקינג מסע רגשי." גאווינ נסוג לאחור. "אני לא אוהב מסעות רגשיים." "פשוט תסמוך עלינו," אמר דל. "אנחנו נכין תוכנית להצלת חיי הנישואים שלך, שלב אחרי שלב." "אתה בטוח שאתם לא סתם עובדים עליי?" "אתה אחד מהחברים הטובים ביותר שלי," אמר דל. "אתה באמת חושב שהייתי עושה צחוק מהפרידה שלך מתיאה?" "לא." גאווינ נאנח בכבדות. אבל זה נראה קל מדי. לקרוא כמה ספרים וסוף טוב הכול טוב? תיאה תקבל אותו בחזרה בזרועות פתוחות? האם הוא באמת היה נואש עד כדי כך? הוא דמיון את החיים ללא תיאה. כן, הוא באמת היה נואש עד כדי כך. גאווינ העיף מבט נוסף בעטיפת הספר. "למה הספר הזה?" מאק חייך בשביעות רצון. "מפני שהוא עוסק באידיוט שדופק את הנישואים שלו ונאלץ לשכנע את אשתו לחזור אליו. נשמע לך מוכר?" הוא בלע רוק נוכח תחושת ההשפלה הגואה בקרבו. "מה אני צריך לעשות?" "זה פשוט," אמר מלקולם. "תקשיב לנו ותקרא את הספר." "כן." דל גיחך. "ולמען השם, אל תנשק את אשתך שוב לפני שאני אומר לך לעשות זאת."

אמר את הרוצח

הרוזן השביעי של לטפורד ראה צורות שונות ורבות של עירום נשי במהלך עשרים ותשעה האביבים של חייו, אך דבר לא הכין אותו לפעם הראשונה, עוצרת הנשימה, בה יחזה ברעייתו, הנראית כמו מלאכית כשהיא לבושה בחלוק משי עדין ודק.

במיוחד מפני שהעיניים שלה העבירו את המסר – שאינו משתמע לשתי פנים – שתעדיף לרחוץ בשוקת של חזיר ולא לחוש במגע ידיו על עורה.

זה לא היה נעים. בפעם הראשונה בחייו, בנדיקט צ'ארלס ארתור סימור היה מאוהב עד מעל לראש.

"אני אמלא את חובתי, הלורד", אמרה אשתו הטרייה, קולה נטול רגש וכפות ידיה רועדות, שעה שהיא התירה האבנט שלמותניה. חלוקה צנח לרצפה, כמו יוצר בריכת משי לבן, והיא עמדה לפניו בטוניקה פשוטה, גוזלת ממנו את יכולת הדיבור והמחשבה.

בנדיקט הורה לכפות רגליו לעקור עצמן משורשיהן הנטועים במשקוף הדלת המפרידה בין חדר השינה שלו לשלה. בעודו מתקרב אליה, ליבו התנפץ בקרבו בשל אי הנוחות שנראה היה שחשה. האגרופים הקפוצים לצידו גופה. נשימתה הרועדת. מבטה הנוקב והמתריס, המסרב להרפות ממבטו.

הוא עשה זאת. זאת הייתה אשמתו.

"את יכולה להיות רגועה", אמר בנדיקט בקול מחוספס, מתכופף להרים את חלוק המשי מהרצפה. לפתע, הפכו כפות רגליה היחפות

והענוגות למחזה הארוטי ביותר שהוא ראה מימיו. הוא עמד והחזיק את החלוק פתוח עבורה. "לא באתי לפה בשביל זה."

לרגע קל, הבלבול החליף את הזעם במבטה. היא הניחה לו להחזיק עבורה בחלוק, שעה שהעבירה את זרועותיה בשנית דרך פתחי המשי. סומק ורדרד חיוור פשט בלחייה, שעה שהוא קשר את האבנט למותניה. זה היה מעשה שלא היה צריך להרשות לעצמו, אך לא הצליח לעמוד בפניו. אלוהים אדירים, עצם הקרבה אליה מחריב כל זכר למחשבה הגיונית במוחו.

"אם כך, האם אוכל לתהות מדוע נכנסת לחדר השינה שלי?" היא שאלה, בעודה נסוגה מפניו.

"יש לי מתנה בשבילך." בנדיקט שלף את החבילה הקטנה מכיס חלוקו.

עיניה התבייתו על עטיפת הנייר החומה והפשוטה. "אינני זקוקה למתנת חתונה, הלורד."

"בנדיקט."

"סלח לי?" היא הרימה גבה, הבעה לעגנית יחסית לאישה צעירה מבית טוב. עוד אחת מההפתעות הקטנות שגרמו לו להתאהב בה.

"אנחנו נשואים עכשיו. אני רוצה שתשתמשי בשם הפרטי שלי."

הוא הושיט אליה את המתנה. "בבקשה."

אנחה כבדה בקעה מבין שפתייה הברזניות. "למה כל זה?"

"האם בעל זקוק לסיבה כדי להעניק לאשתו מתנה?"

"חשבתי שהבהרתי שלא יהיו בינינו נישואים מהסוג הזה, הלורד."

"בנדיקט. ולא זכור לי שהסכמתי לתנאים כלשהם המגדירים את

סוג הנישואים שלנו."

"ביססת את תנאי הנישואים שלנו בצורה שאינה משתמעת לשתי

פנים בהאשמה שלך."

חרטה שיסעה אותו מבפנים, מעמיקה את הפצע שדימם בתוך

חזהו מהרגע בו הבין עד כמה טעה. אבל עד שגילה את האמת, זה כבר

היה מאוחר מדי. הוא בגד באמונה ברגע המכריע ביותר. "זאת הייתה

טעות עליה אצטער לעד," הוא אמר לבסוף בקול צרוד.

"האם זאת התנצלות?" היא שאלה, מעיפה מבט במתנה.
"אני לא טיפש עד כדי כך שאחשוב שביכולתי לקנות את מחילתך,
אהובתי. אין זה אלא אות לחיבתי."

בעודה חומקת ממבטו, היא פתחה בזהירות את עטיפת הנייר ואת
קופסת הקטיפה הארוכה חושפת רצועת אבני אודם ויהלומים בעדם
הוא שילם הון קטן. עיניה נפערו לרווחה. "הלורד..." היא אמרה בקול
מתנשם.

"בנדיקט, הוא תיקן בקול חרישי. "האם היא מוצאת חן בעיניך?"
"היא יפהפייה. אבל יותר מדי מפוארת בשבילי."
"שטויות. את הרוזנת של לטפורד. את אמורה להיות מכוסה
מתשיטים."

"תודה לך, הלורד." היא פנתה להניח את הקופסה על שידת
האיפור שלה. "אם אין דבר נוסף..."

הנימוסים שלה היו כמשב רוח צונן החולף בחדר. הוא חשק בחום,
זה שחרך את האוויר ביניהם לפני שהניח לגאוותו לצנן אותו באי-
הבנה יחידה, מתוך פזיזות. בנדיקט שב וצמצם את המרחק ביניהם.
"בבקשה, אהובתי. אני מתחנן בפנייך שתעניקי לי את הזדמנות לתקן
את זה."

הריסים שלה ריצדו ואישוניה התרחבו. "לאיזו מטרה, בנדיקט?"
"חיים ארוכים ומאושרים יחד."

גרונה הדקיק והאלגנטי התכווץ כשבלעה את רוקה. "אני כבר לא
מאמינה בדברים כאלה." היא חלפה על פניו, חצתה את החדר ונעמדה
ליד מיטתה. "אמרתי לך שאמלא את החובה שלי, וזאת אעשה. אעמיד
לך יורש בהקדם האפשרי. אחר כך הילד ואני נפרוש אל הכפר, ואתה
תהיה חופשי ממני."

"אינני רוצה להיות חופשי ממך," הוא נהם.
"הלורד, לפני שבועיים האשמת אותי למול הצפע האכזר ביותר
בחברה הגבוהה וטענת שאני זממתי שאנחנו ניתפס בסיטואציה מביכה
ואתה תיאלץ להינשא לי כדי להגן על תואר האצולה שלך."
"ומאז למדתי את האמת."

"אך הנזק נעשה."

"אם כך, הניחי לי לתקן אותו." הוא נחפז לפנים במילותיו ובצעדיו.

"אנא ממך, אירנה."

שפתיה נפשקו. אולי היה זה השימוש בשמה הפרטי. אולי היה זה המאמץ שניכר בקולו, כבר מנטל ההתנצלות שעליה לעולם לא יפסיק לחזור. עד שתאמין לו.

"אין ביכולתי לשנות את מה שעשיתי או את הדברים האיומים שאמרתי. כל מה שביכולתי לעשות הוא להוכיח את עוצמת החרטה שלי, על מה שעוללתי ואת הכנות של רגשותיי כלפייך. אם תניחי לי לעשות זאת."

הנה. זיק של משהו שאינו בוז נדלק בעיניה. בן רגע הוא התפוגג ונעלם, אך הוא היה שם, והייתה לכך משמעות.

"אירנה –"

"מאוחר מדי", היא לחשה.

"לעולם לא מאוחר. לא בשביל האהבה." הוא נשא את כפות ידיה אל שפתיו, מתעכב ומנשק את פרקי אצבעותיה לפני שעניו פגשו במבטה הנדהם. "זה מה שאני מרגיש כלפייך, אירנה. אני אוהב אותך." חיוך שברירי פגש במילותיו, בעת שחילצה את ידיה מאחיזתו. "לא די באהבה, הלורד."

"בנדיקט", הוא אמר, בעודו משרטט באצבעו את הקו העדין של לסתה. "ואת טועה. אהבה היא כל הסיפור. ואני אעשה כל שנדרש כדי להוכיח את זה."

גבתה התרוממה בשנית. "וכיצד, אם יורשה לי, בכוונתך לממש את המטרה הזאת?"

"אני מתכוון לחזור אחרייך."

אירנה גיחכה באופן שכלל לא הלם לידי במעמדה. "אל תדבר שטויות."

קול צחוקה גרם לו לזקוף את קומתו, והרעיון הכה שורש בתודעתו, שעה שהכיר בגאונותו. "אהובתי", הוא אמר, "אנחנו נפתח דף חדש."

פרק ארבע

"אני כל כך מאוכזבת ממך."

תיאה זינקה בבהלה לצליל קולה של ליב מאחוריה. ידה החליקה על היעה, וכל ערמת האבק ושברי הקיר שנאספו בו נשמטה בחזרה אל הרצפה. היא שלחה מבט מעבר לכתפה. "למה?"

"אני משאירה אותך לבד עם בקבוק יין משובח, ואת מתעלמת ממנו בשביל לנקות?"

היה זה ערב יום ראשון, וליב הציעה להשכיב את הבנות ולאפשר לתיאה לבהות בקהות חושים, אבל לתיאה לא היה זמן לשקוע בהתבוננות עצמית. היה עליה לנקות את כל הלכלוך של הקיר, לפני שהבנות והכלב יחליטו לשחק בתוכו. תיאה השליכה את הפסולת לפח האשפה, בזמן שליב פתחה בקבוק של ריזלינג שהוציאה מהמקרר. היא מזגה שתי כוסות, הגישה אחת לתיאה, ואחר כך צנחה אל הספה. "מה הכיף בגירושים, אם את לא יכולה להשתמש בהם בתור תירוץ ולהשתכר?"

"בינתיים עוד לא הצלחתי למצוא כל כיף בגירושים," אמרה תיאה, מתיישבת בקצה השני של הספה.

"ולכן היין," אמרה ליב, בעודה מותחת את רגליה עד שכפות רגליה נחו בחיקה של תיאה. העובדה שרגליה היו ארוכות מספיק כדי לעשות זאת בהחלט לא תרמה למצב הרוח של תיאה. איך ייתכן שמזלה של ליב שפר עליה כל כך, והיא קיבלה את המבנה הגבוה והרזה של אביה, בעוד תיאה נתקעה עם מבנה גוף של דרדסית? בכל פעם שתיאה נהגה להתלונן על קומתה הנמוכה, גאווין נהג לומר שהיא פשוט מושלמת, מפני שיכול היה להשעין את סנטרו על ראשה כשחיבק אותה.

"את נראית כמו מישהי שהספק מכרסם בה," אמרה ליב.

"זה לא מה שקורה."

ליב הטתה את ראשה והצרה את מבטה, כאילו לא מאמינה להכחשה של תיארה. "את עושה את הדבר הנכון." "אני יודעת." תיארה לגמה לגימה קטנה כדי להסתיר את צביטת האשמה על כל הדברים שלא סיפרה לליב. ושלא התכוונה לספר. תיארה הצביעה לעבר הקיר ההרוס, בניסיון לשנות את נושא השיחה. "ייתכן שזה היה מעט אימפולסיבי."

"אני יודעת. זה מה שאני אוהבת בזה. הגרסה הלוחמנית של תיארה הישנה מפלסת את דרכה החוצה בשריטות ושאגות."

תיארה הרימה גבה. "הגרסה הלוחמנית של תיארה הישנה?" "כן. זוכרת אותה? זאת שבמשך תקופה הייתה נוהגת לצייר בעירום, ושפעם ככלה את עצמה לרחפור כדי להגן על איזה עץ בקמפוס? התגעגעי אליה."

תיארה נעצה את מבטה בקיר ובהתקדמות הקטנה שהיא ערכה. "גם אני."

מתי הייתה הפעם האחרונה שהיא עשתה משהו אימפולסיבי? מיותר לציין שגישתה האימפולסיבית היא גם זאת שהובילה אותה – באופן חלקי – למקום שבו היא נמצאת כעת. די היה בבילוי חפוז ונטול שיקול דעת במושב האחורי של מכוניתו של גאוויין כדי שזרע וביצית ייפגשו. וממש ככה, הטעויות של משפחתה חזרו על עצמן. היריון לא מתוכנן. חתונה חפוזה. מעבר לפרברים. בעל שאף פעם לא היה בבית.

ואם כבר מדברים על... "כבר אישרת הגעה?" שאלה תיארה. אבא שלהן אמור להתחתן בינואר, בפעם הרביעית במספר.

ליב פלטה נחרת בוז. "מה הטעם?"

תיארה הנהנה בראשה. "אני שוקלת לכתוב על כרטיס הברכה אולי כפעם הבאה, אבל זה נשמע לי פשוט מרושע."

"מה שהופך את זה למושלם."

"מה לעזאזל עובר על הנשים האלו? איך הוא מצליח לשכנע אותן להתעלם לגמרי מההיסטוריה שלו?"

"הוא מראה להן את חשבון הבנק שלו."

זה באמת היה ההסבר היחיד שנשמע הגיוני. אין אישה שפויה בדעתה שתסתכל על דפוס אי-הנאמנות הכרוני שלו ותחשוב לעצמה, אה, ברור, זה גבר לחתונה.

ליב גמעה את שארית היין שלה. "היא בת שלושים ושתיים."
"מי?"

"האמא החורגת העתידית שלנו."

לסתה של תיאה נשמטה בתדהמה. פירוש הדבר שהיא מבוגרת ממנה בלא יותר משש שנים. "הו, אמא פשוט תמות על זה," תיאה אמרה בגיחוך.

"אם כבר מדברים על האמא היקרה שלנו," אמרה ליב, "היא התקשרה אליי היום פעמיים."

תיאה זקפה את גבה. ליב והיא לא שוחחו עם אימן במשך חודשים ארוכים, כל אחת וסיבותיה.

"לא חזרתי אליה," הוסיפה ליב.

"את חושבת שהיא יודעת על החתונה?"

ליב משכה בכתפיה ולגמה מהיין. "אין לי מושג, אבל אני לא מתכוונת להיות זאת שתספר לה."

תיאה התחלחלה. כן, זה לא יהיה יפה. מה שנכון גם לגבי ההסבר החליפי. "אולי היא שמעה עליי ועל גאוויין."

"אני בספק. היא הייתה מציינת את זה בהודעה שהשאירה במשיכון."

"או מתקשרת אליי ישירות." שום דבר לא היה משמח את אמא שלהן יותר מאשר כישלון חיי הנישואים של תיאה.

את שפטת אותי במשך שנים ארוכות, אבל את עוד תראי. את חושבת שאת כל כך מאוהבת עכשיו, ששום דבר לעולם לא ישתבש. אבל ביום מן הימים הוא ישבור את ליבך ואת תיאלצי להתנצל בפניי.

זאת הייתה העצה שאמא של תיאה נתנה לה ביום חתונתה. תיאה הניחה לראשה להישמט לאחור לעומת הכרית, משתוקקת

לשנות את נושא השיחה. "איך אלקסיס מתקדמת עם בית הקפה?"
ליב סייעה בתכנון התפריט לחברה שפתחה בית קפה משלה.

ליב שלחה לעברה מבט יודע דבר, אך שיתפה פעולה. "טוב. היא
תפתח מתישהו בסוף ינואר, נדמה לי."

"החלטת אם את מתכוונת להרשות לה להשתמש במתכון לעוגיות
הסוכר של סבתא?"

"עוד לא. חלק ממני עדיין רוצה לשמור אותם בשביל..." היא
משכה בכתפיה. "את יודעת."

מסעדה משלה. זה היה החלום שלה מאז ומעולם.

ובכן, מאז ומעולם זה מעט מוגזם. היו כמה וכמה שנים בהן
הדבר היחיד שעליו ליב חלמה היה למצוא דרכים חדשות ויצירתיות
למרוד. ציונים רעים. התנהגות רעה. בחורים רעים. אלה היו
החיים של ליב בתור נערה מתבגרת. חסרת מנוחה כמו גבר
הרודף אחרי תולעת עם פעמון, כפי שסבתה הייתה נוהגת לומר.
למען האמת, זה היה ביטוי שתיאה אף פעם לא הצליחה להבין עד
הסוף, אבל הניחה שפירוש הדבר הוא שליב חיפשה אחר משהו
שאינו קיים.

זהו היה משהו אליו תיאה הצליחה להתחבר. אף אחת מהן לא יצאה
מהילדות העשוקה שלהן בלי שריטות. הן פשוט הסתתרו מהצלקות
שלהן בדרכים שונות.

אבל לא משנה עד כמה ליב השתוקקה לפתוח עסק משלה, היא
סירבה שוב ושוב להצעותיה של תיאה להלוות לה כסף. ליב עשתה
דברים בכוחות עצמה, או שלא עשתה בכלל, גם אם זה הצריך
להתמודד עם התעללות נוראית מצד הבוס העריץ שלה.
"תודה שאת פה," אמרה תיאה, בעודה מסכה את ראשה ומביטה
בליב.

"את לא צריכה להודות לי. את היית שם בשבילי יותר פעמים
מכפי שאי פעם אוכל להשיב לך."

"זה היה התפקיד שלי. הייתי אחותך הגדולה."
"היית ילדה."

תיאה סיימה את היין שלה וקמה ממקומה באנחה כבדה. "נראה לי שאפרוש למיטה."

ליב תפסה בידה בעודה חולפת על פניה. "הכול יהיה בסדר, תיאה."
"את ואני נגד העולם, נכון?"

ליב חייכה ברכות ולחצה את ידה.

בקומה העליונה, תיאה התגנבה לחדר הבנות וברקה לשלומן. תחילה היא רכנה מעל מיטתה של אמיליה, הסיטה את שיערה ונשקה ברכות על מצחה. אחר כך, חצתה את החדר, ניגשה אל מיטתה של אווה וחזרה על המחווה, אך התמהמהה ליד מיטתה. אפילו בשנתה הייתה רצינית יותר מאמיליה. היא הצמידה את הבובה האהובה עליה לחזה, שפתיה הוורודות הקטנטנות התכווצו ויצרו קו הדוק. היה זה כאילו הבדל הדקה שהיה ביניהן, בהגחתן לאוויר העולם, הפך אותה באופן רשמי לאחות הגדולה, עם כל תחומי האחריות הכרוכים בכך.

תיאה יצאה מהחדר בדממה וסגרה את הדלת. היא הקישה באצבעותיה בעדינות וסימנה לכאטר לכוא בעקבותיה. היא החליפה את בגדיה בזריזות לכותונת לילה, ואחר כך נכנסה לחדר האמבטיה לטיפול פנים-שיניים-שיער הלילי שלה. בדרכה למיטה, עצרה ליד שידת הלילה של גאוויין. צביטת חרטה שיבשה את הקצב הרגיל של ליבה. הוא השאיר שם כמעט הכול – את רוב הבגדים והנעליים שלו, את אוסף כובעי הבייסבול שלו. על השידה ניצב כלי קטן גרוש באינספור דברים שונים שהוא רוקן מכיסיו – כסף קטן, קבלות מתחנת הדלק וקופסת טיק-טק בטעם תפוז.

תיאה ליטפה את הקופסה באצבעותיה. היא כמעט הייתה יכולה לטעום את הסוכריות, את זכר טעמן הנוכח-תמיד בנשימתו בעת שהוא נשק לשפתיה בשוויון נפש לפני שהוא יצא לדרכים בפעם המי-יודע-כמה עם חברי קבוצתו.

ממש לא כמו הנשיקה שהצמיד לשפתיה היום.

תיאה הרימה את קופסת הטיק-טק והשליכה אותה לפח האשפה. אחר כך כיבתה את האור ונכנסה למיטה. באטר קפץ על המיטה, חג במקומו מספר פעמים, ואחר כך התמקם בצד של גאוויין.

רק שזה כבר לא היה הצד של גאוויין. הוא עזב. ושום תחנונים או התנצלויות מצידו לא יוכלו לשנות זאת כעת. כי, ברצינות, מי לעזאזל הוא חשב שהוא? לא הייתה לו שום זכות להיכנס לפה ולנשק אותה ככה לאחר כל הזמן הזה. כאילו שהיא פשוט תתמוסס ותשכח את כל מה שקרה.

בסדר, אולי זה בדיוק מה שהיא עשתה לרגע קצר במשך כמה רגעים. פשוט חלף כל כך הרבה זמן מאז שנישק אותה ככה – כפי שנהג לנשק אותה, לפני שנכנסה להיריון, כשרק התאהבו האחד בשנייה כמו שני משוגעים. באותה תקופה היא מעולם לא הייתה מאמינה שהגבר שבקושי היה מסוגל לשרוד יום אחד בלי לקרוע מעליה את בגדיה יהפוך לגבר שצריך להתנצל על כך שהוא שולח אליה ידיים בלילה. שהתחיל לשלוח אליה ידיים פחות ופחות. שאפילו לא הקדיש לצרכים שלה מספיק תשומת לב כדי לקלוט שהיא מתוסכלת, פעם אחר פעם. זאת אומרת, עד אותה לילה. ליל הלא־רגזמות הגדול.

תיאה הניחה את זרועה על עיניה ועצמה אותן בכל הכוח בניסיון לחסום את הזיכרונות, אבל כמו שיר מעצבן שהסתנן לעמקי מוחה, הזיכרון סירב להניח לה לנפשה.

באותה נקודת זמן הם לא שכבו כבר חודשיים, ובקושי שוחחו, פרט למחויבויות היום־יומיות של התמודדות עם הבנות והבית ולוח הזמנים שלו ושל הקבוצה שלו. היא לא רצתה ללכת למשחק, אבל גם בעודה נתונה בהלך הרוח החדש, מה־לכל־הרוחות־נהיה־ממני, אליו התעוררה, תיאה לא הייתה קטנונית. היא לא הייתה מסוגלת לפספס משחק פלייאוף. לא כשכל כך הרבה היה מונח על כף המאזניים. אז כמו רעיית בייסבול קטנה וטובה, היא לבשה את מדי הקבוצה, עשתה פוזות למצלמה, ישבה ביציע של המשפחות והעלתה על שפתיה את חיוך הילדה הטובה שלה.

ואז הגיע הסיבוב התשיעי. הבסיסים מלאים. שתי פסילות. וגאוויין היה בעמדת החובט. הוא היה צריך לפגוע רק פעם אחת כדי להשוות. שתי פגיעות היו מביאות ניצחון. היה זה הרגע החשוב ביותר בקריירה של גאוויין, ובפעם הראשונה זה זמן רב, היא הרגישה שהוא חשוב גם

בשבילה. לא היה לה פנאי לחקור את הסיבה לכך, מפני שהיא פרצה בכבי ברגע שהוא הניף את המחבט. רק מעצם קול החבטה תיאה ידעה שהוא הצליח. הוא חבט הוסי-ראן. ולא סתם הוסי-ראן. גראנד סלאם סיים את המשחק בקלילות.

הדמעות שטפו את פניה שעה שהתבוננה בבעלה רץ סביב הבסיסים, זרועותיו באוויר. חבריו לקבוצה המתינו לו בכסיס הבית ושאגו לעברו שאגות ניצחון נלהבות. הקהל צעק את שמו. דל שפך עליו גייטוריד בכמויות. הכרוזים הצהירו שמדובר במהלך מהסרטים. היה זה מסוג הרגעים שעליו חולם כל שחקן במשך כל חייו, אך רק מעטים זוכים לחוות על בשרם. והיא נשאבה לתוכו בדיוק כמו כל השאר. היא שתתה את השמפניה במועדון. היא הניחה לו לשאת אותה בזרועותיו ולנשק אותה.

עד שחזרו הביתה, התנהגו בדיוק כמו פעם. מוטרפים. משוגעים האחד על השנייה. הם בקושי הצליחו להגיע לחדר השינה שלהם לפני שהם החלו לתלוש בגדים האחד מגופה של השנייה. וגאווין, הו, גאווין... הוא כבש אותה בדיוק כמו פעם.

הייתה תקיפות שהיא לא הרגישה מזה תקופה ארוכה במגעו. בהילות שריגשה אותה, שהלהיבה אותה. והיא נענתה לו בלהט משלה, בטירוף משלה. היא הייתה שיכורה ממנו, משמפניה, מתשוקה. האורגזמה שלה תפסה אותה בהפתעה, מעוררת את עיניה, גורמת לה לרעוד ולזעוק בקולי קולות. אולם אז לפתע גאווין קפא במקומו.

”מ־מ־מה זה היה?”

תיאה פרצה בצחוק, החדווה גואה בקרבה ונשפכת החוצה. ”אני יודעת שעבר זמן רב מאז עשינו את זה, אבל שכחת איך קוראים לזה?”

גאווין הניח את כפות ידיו משני צידי גופה וזקף את גופו. ”מה זה היה לעזאזל, תיאה?”

הקרירות בקולו שלחה גל צינה בגופה. ”מה זאת אומרת?” הוא יצא מתוכה ללא גינונים מיותרים. מה שנותר מהעונג שלה החל להתפוגג, והתשוקה בפניו הוחלפה במסכה שלא הצליחה לפענח,

אך גם לא הייתה צריכה. תחושת חרדה כיווצה את בטנה. הוא ידע. לכל הרוחות. הוא ידע.

"אֵ-את –" הוא השתתק. מצמץ בעיניו. בלע רוק. "הייתה לך אורגזמה?"

תיאה ניסתה לחייך, אך ללא הצלחה. "אלוהים אדירים," הוא התנשם בכבדות ונסוג לאחור. "עד עכשיו זייפת." הצהרה. לא שאלה.

תיאה בלעה רוק בכבדות. "מה? לא נכון, לא זייפתי." פניו עטו מסכה של כאב ובגידה כל כך עוצמתיים, שהיא הושיטה אליו את ידה. הוא נסוג לאחור מפניה. "אל תשקרי לי, תיאה. כמה זמן את מזייפת?" "גאוויך..."

"כמה זמן, לעזאזל?" הוא צעק בקול שהיה כל כך לא אופייני לו, שהיא זינקה בבהלה. תיאה הרימה את החולצה שלה מהרצפה ולבשה אותה. האשליה המנצנצת של השעות האחרונות החלה להתפוגג במהרה, נחשפת בתור חיזיון התעתועים שהייתה. גאוויך הניח את כפות ידיו על ראשו נוכח שתיקתה. "זייפת כל הזמן?"

לא היה טעם לשקר. ולכל הרוחות, גם ככה כבר נמאס לה לשקר. נמאס לה להעלות חיוך מלאכותי על שפתיה. נמאס לה להעמיד פנים שהכול בסדר. נמאס לה לזייף, לכל הרוחות. "כל הזמן?" היא התפרצה עליו. "לא. לא כל הזמן. רק מאז שהבנות נולדו." "מדובר על כל תקופת הנישואים שלנו!" "כן, בדיוק. איך לעזאזל לקח לך כל כך הרבה זמן כדי לשים לב לזה?"

הוא נעץ בה את מבטו, ונכנס לחדר האורחים בסערה בלי לומר מילה נוספת. הוא מעולם לא חזר למיטתם. מה היה הדבר הנוסף שסבתה הייתה נוהגת לומר? אם כבר רוצה לעזוב אותך, תנופפי לו לשלום ותנעלי את הדלתות. יש לך דברים טובים יותר לעשות עם הזמן מאשר לרדוף אחר מטרה אבודה.

לתיאה באמת היו דברים טובים יותר לעשות עם הזמן שלה. כמו לסיים את התואר שלה. לשקם את הקריירה שהיא נטשה למען גאווין. לגדל בנות חזקות ובעלות ביטחון עצמי. ולעולם לא להיות טיפשה מספיק כדי להפקיד את ליבה בידי גבר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן